

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง " ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ " ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารทางวิชาการและงานวิจัยซึ่งเกี่ยวข้อง โดยจำแนกออกได้ดังนี้

- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม
- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู
- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม การกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ และการอบรมเลี้ยงดู

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม

" จริยธรรม " มีผู้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ต่างๆ มากมาย อาทิ พระยาอนุนานราชชน กล่าวไว้ว่า จริยธรรมมีความหมายใกล้เคียงกับ จริยศาสตร์ (Ethics) ในเรื่องของปรัชญาซึ่ง เป็นการค้นคว้าหาความจริงเกี่ยวกับคุณค่าความประพฤติในสังคมว่าอย่างไรดีถือว่าถูกหรือดี ควรประพฤติและอย่างไรดีถือว่าผิดหรือชั่ว ไม่ควรประพฤติแล้ววางหลักกำหนดเป็นมาตรฐานเอาไว้ (2516, อ้างถึงใน สุวิไล เรื่องวัฒนธรรม, 2535)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ให้ความหมายของจริยธรรมว่า หมายถึง ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์มีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่างๆ ด้วยลักษณะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับจริยธรรมจะมีลักษณะที่สังคมต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกของสังคม เป็นพฤติกรรมที่สังคมชมชอบ

ประภาศรี สีนอำไพ (2535) ได้กล่าวว่า จริยธรรมคือ หลักความประพฤติที่ อบรมกิริยา และปลูกฝังลักษณะนิสัย ให้อยู่ในศีลลางของคุณธรรมหรือศีลธรรม โดยคุณธรรมหรือศีลธรรม

เป็นหลักกรรมจริยา ที่สร้างความรู้สึกลึกซึ้งดีในทางศีลธรรมมีคุณธรรมความดีภายในจิตใจ อยู่ในขั้นสมบูรณ์จนเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขความยินดี

เรสท์ (Rest, 1986) กล่าวว่า จริยธรรม เป็นรากฐานของสังคม และ ความ เป็นมนุษย์ ซึ่งจริยธรรมเกิดขึ้นมาจากการที่มนุษย์ต้องอยู่กันเป็นกลุ่มและ ถ้าหากใครสักคน กระทำการสิ่งใดขึ้นมา ก็จะมีผลกระทบต่อคนอื่นๆ ในสังคมได้ จึงต้องมีจริยธรรมขึ้นมา เพื่อให้ สังคมอยู่ร่วมกันได้

จากความหมายของจริยธรรมข้างต้น สรุปได้ว่า จริยธรรม คือหลักของความ ประพฤติที่เหมาะสมเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าเป็นสิ่งที่ดีและควรมีอยู่ในสมาชิกของสังคมเพื่อ ความสงบสุขของการอยู่ร่วมกันภายในสังคม

องค์ประกอบของจริยธรรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ได้จำแนกจริยธรรมออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ความรู้เชิงจริยธรรม คือ การมีความรู้ว่าการกระทำชนิดใดที่ควรกระทำชนิดใดที่ ควรเว้น และการรู้ว่าคุณค่าของสังคมเป็นอย่างไร ปริมาณความรู้เชิงจริยธรรมขึ้นอยู่กับ อายุ ระดับการศึกษา และพัฒนาการทางสติปัญญา
2. เจตคติเชิงจริยธรรม เป็นความรู้สึกของบุคคล เกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบใน พฤติกรรมเชิงจริยธรรม เจตคติเชิงจริยธรรมอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความรู้เชิงจริยธรรมที่มีอยู่
3. เหตุผลเชิงจริยธรรม เป็นการใช้เหตุผลมาอ้างถึง การเลือกตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล
4. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม เป็นการกระทำที่บุคคลแสดงออกในสิ่งที่ สังคมนิยมชมชอบว่าดี และไม่แสดงพฤติกรรมในสิ่งที่ฝ่าฝืนค่านิยมของสังคม

เรสท์ กล่าวถึงตัวบ่งชี้ความมีจริยธรรมของบุคคลอยู่ 6 ด้านคือ (Rest, 1983)

1. พฤติกรรมช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
2. พฤติกรรมที่มีความสอดคล้องกับบรรทัดฐานของสังคม
3. มีความกลมกลืนของบรรทัดฐานของสังคม
4. มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี
5. มีเหตุมีผลและมีความยุติธรรม
6. สนใจในผู้อื่นก่อนตนเอง

การเกิดจริยธรรมของบุคคล

นักจิตวิทยาส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่า จริยธรรมเกิดจากการที่เด็กได้เรียนรู้สังคม และ วัฒนธรรม นั่นคืออิทธิพลของสังคมมีผลต่อการเกิดจริยธรรมมากกว่าพันธุกรรม นักจิตวิทยาจึงได้สรุปว่า (Hall , Lamb และ Perlmutter, 1982, ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2524)

1. ทุกๆ คนเกิดมานั้นไม่มีจริยธรรมในตัว
2. เด็กๆ ทุกคนกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้
3. เด็กๆ ได้เรียนรู้และค่านิยมจริยธรรมครั้งแรกจากบิดามารดาของเขา
4. จริยธรรมในครั้งต้นของเด็กเป็นเฉพาะแต่ละสถานการณ์
5. ความคิดรวบยอดในจริยธรรมระยะแรกๆ ของเด็ก และ ความเข้าใจแตกต่างจากผู้ใหญ่

ใหญ่

6. ความคิดรวบยอดของจริยธรรมในผู้ใหญ่ และความเข้าใจ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นทางความคิดที่มีประสบการณ์มากขึ้น

ทฤษฎีที่อธิบายการเกิดจริยธรรมของบุคคลที่สำคัญมี 3 ทฤษฎี (Stanton , 1982 , Crain ,1985 , ประภาศรี สีหอำไพ , 2535 , สุวิไล เรื่องวัฒนธรรม, 2535) คือ

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic theory)
2. ทฤษฎีพัฒนาการทางความคิด (Cognitive developmental theory)
3. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theory)

พัฒนาการทางจริยธรรมตามแนวความคิดของทฤษฎีจิตวิเคราะห์

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ค.ศ.1856 - 1939 เขาเห็นว่าทารกเกิดมาพร้อมกับสัญชาตญาณพื้นฐาน 2 ประการคือ สัญชาตญาณแห่งชีวิต (eros) และ สัญชาตญาณแห่งความตาย (thanatos) ซึ่งสัญชาตญาณพื้นฐานทั้ง 2 ประการนี้ เป็นแหล่งก่อให้เกิดพลังงานทางจิตซึ่ง จะกระจายกันทำงานในระบบของบุคลิกภาพ 3 ระบบ คือ อิด (id) , อีโก้ (ego) , ซุปเปอร์อีโก้ (superego) ซึ่งแต่ละระบบจะพัฒนาตามขั้นตอน

ในระยะแรก ฟรอยด์ เรียก อิด ว่า unconscious หรือ จิตใต้สำนึก เป็นส่วนแรกสุดของบุคลิกภาพ ประกอบด้วยความต้องการพื้นฐานของร่างกาย แรกเริ่มเด็กจะมี อิด เกือบทั้งหมด เด็กจะกังวลเฉพาะ ความสุขสบายของร่างกายเท่านั้น และ ขณะเดียวกันก็พยายามหลบหนีสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความไม่สุขสบายแต่เราจะอยู่โดยมี อิด เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เราจะต้องเรียนรู้ในสภาพจริงๆ ถ้าหากเด็กผู้ชายมองเห็นขนมแล้วอยากหยิบมารับประทานเลยตามความต้องการของตนเอง ถ้าขนมนั้นเป็นของเด็กที่โตกว่าเขาอาจจะต้องถูกเด็กโตตีเขาได้ เพราะฉะนั้นเด็กผู้ชายคนนี้จะต้องเรียนรู้ว่า จะต้องทำอย่างไรดีก่อนที่จะทำอะไรลงไป การที่มีการ

ชะลอความต้องการของตนเอง โดยมองสภาพความเป็นจริงเราเรียกว่า อีโก้ นั่นคือ อีโก้ พัฒนาจากการเรียนรู้และติดต่อกับสิ่งแวดล้อม จุดมุ่งหมายเบื้องต้นของ อีโก้ ก็คือ การช่วยให้บุคคลรู้จักปรับตัวให้เข้ากับความเป็นจริงของชีวิต และ อีโก้ ยังต้องมีหน้าที่ประสานการทำงานระหว่าง อิด และ ซุปเปอร์อีโก้ บางครั้งเรียกว่า “ระบบควบคุมบุคลิกภาพ (control system of the personality)” (Redl และ Wineman, 1951 อ้างถึงใน Crain , 1985) เมื่อมีการพัฒนาของ ซุปเปอร์อีโก้ หรือ ที่เรียกว่า “ระบบควบคุมบุคลิกภาพขั้นที่ 2 (The second control system of the personality)” ซึ่งประกอบด้วย conscience หรือ มโนธรรม (Hall, 1954 อ้างถึงใน Crain, 1985) กับ ego ideal เป็นส่วนที่รับรู้ในสิ่งที่ตนเองอยากจะเป็น ส่วนมโนธรรมนั้นเป็นระบบที่เก็บจำสิ่งที่พ่อแม่ถือว่าไม่ดีถ้าทำจะถูกลงโทษ เป็นระบบที่ทำหน้าที่ยับยั้งการกระทำที่บุคคลพิจารณาว่าไม่ดี ไม่ถูกไม่ควร นอกจากการยอมรับการให้รางวัลและการลงโทษจากพ่อแม่ผู้เลี้ยงดูแล้ว เด็กยังยอมรับการให้รางวัลและการลงโทษตนเองด้วย โดยแสดงออกมาในรูปความรู้สึกผิดและเมื่อได้ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมก็จะมีการให้รางวัลตนเอง ซึ่งออกมาในรูปการชื่นชมตนเอง ฟรอยด์ เชื่อว่าการพัฒนาจริยธรรมของเด็กจะเกิดขึ้นสัมพันธ์กับผลของ oedipus complex ซึ่งเป็นระยะที่เด็กจะเลียนแบบที่เหมาะสมจากพ่อแม่ และถ้าหากขาดการเลียนแบบที่เหมาะสมของพ่อแม่ ซุปเปอร์อีโก้ จะไม่พัฒนา เด็กที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ อาจจะมีพฤติกรรมที่กระทำผิดโดยไม่มีความรู้สึกว่า สิ่งที่ทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี

พัฒนาการทางจริยธรรมตามแนวคิดของทฤษฎีพัฒนาการทางความคิด

มอง เพียเจท์ (Jean Piaget) 1896 -1980 เชื่อว่าลักษณะจริยธรรมและความประพฤติของเราเรียนรู้โดยผ่านกระบวนการทางความคิดหรือปัญญา (cognitive process) มากกว่าจะผ่านกระบวนการทางอารมณ์ล้วนๆ การพัฒนาจริยธรรมของเด็กแฝงอยู่ในการเล่นของเด็ก เริ่มตั้งแต่เด็กเล่นโดยไม่รู้จักกฎเกณฑ์ ใช้ตัวเองเป็นศูนย์กลางที่มุ่งแต่จะเอาชนะเพียงอย่างเดียว ต่อมาเกิดความร่วมมือในระหว่างผู้เล่นด้วยกัน จนกระทั่งสามารถทำตามกฎเกณฑ์ด้วยความรู้สึกรับผิดชอบเฉพาะตัวเอง จริยธรรมจึงยึดบนหลักการเคารพกฎเกณฑ์ทางสังคม และความยุติธรรมเป็นสำคัญ จึงแบ่งขั้นของการพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ขั้นคือ

1. ขั้นเชื่อฟังโดยไม่มีเงื่อนไข (blind - obedience stage) พัฒนาการในช่วงนี้ เด็กจะพยายามทำตามอย่างคนอื่นจะแสดงความเคารพเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของบิดามารดา โดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น และมองจริยธรรมในแง่จำนวนที่เสียหาย
2. ขั้นปฏิบัติตามกฎต่างๆ (interpretation - of - rule stage) เด็กจะมองจริยธรรมได้ลึกซึ้งกว่าขั้นแรก เปลี่ยนความคิดจากการตัดสินถูกผิดแบบเด็กมาเป็นการคิดที่ยืดหยุ่นมากขึ้นมองจริยธรรมในแง่ของเจตนากระทำมากกว่าจะมองในแง่ของจำนวนความเสียหาย

3. ขั้นปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของตนเอง (interpretation - of - act stage) เด็กจะพัฒนาจริยธรรมในใจเขาสำหรับเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของตนเอง รู้จักรับผิดชอบในพฤติกรรมต่างๆของเขา

ผลการศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของ เพียเจท์ นี้พบว่าสอดคล้องและสนับสนุนกับผลการศึกษาระบวนการพัฒนาการทางความคิด (cognitive development) 4 ขั้นของเขาเองซึ่งประกอบด้วย

1. ขั้นประสาทสัมผัสและเคลื่อนไหว (sensori - motor intelligence) ตั้งแต่แรกเกิด - 2 ปี เด็กมีพฤติกรรมทางประสาทสัมผัสอย่างง่ายๆ เช่น ดูดนม ร้องไห้ ก่อให้เกิดพัฒนาการทางความคิดเริ่มมีโครงสร้างความคิดที่เขาพบเห็น แต่ความคิดที่ไม่ใช้เหตุผล

2. ขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการ (preoperational thought) ตั้งแต่ 2 - 7 ปี เด็กจะเรียนรู้ที่จะคิดโดยใช้สัญลักษณ์ และ ภาพจินตนาการของตนเอง แต่การคิดยังไม่เป็นระบบและยังไม่มีความเป็นตรรกะ

3. ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (concrete operations) ตั้งแต่ 7 - 11 ปี เด็กจะพัฒนาความคิดเป็นระบบมากขึ้น แต่ก็แค่ที่เขาสามารถจะอ้างถึงของที่เป็นรูปธรรม และกิจกรรมที่แสดงออกได้เท่านั้น

4. ขั้นปฏิบัติการ ด้วยนามธรรม (formal operations) อายุตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป พัฒนาการทางความคิดขั้นสุดยอด เด็กสามารถค้นหาเหตุผล นอกเหนือจากข้อมูลที่มีอยู่ สามารถแก้ปัญหาทางรูปธรรมได้ สามารถปฏิบัติทางตรรกะได้อย่างสมบูรณ์

พัฒนาการทางจริยธรรมตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม เชื่อว่าพฤติกรรมทางจริยธรรมเรียนรู้ได้จากกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (socialization) แบบ internalization) และการถือตนตามอย่าง (identification)

แบนดูรา (Bandura) ได้อธิบายแนวคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคมไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ ที่นอกเหนือจากกิริยาสะท้อน ล้วนเป็นผลมาจากการเรียนรู้

2. ที่มนุษย์เรียนรู้ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆโดยเรียนรู้จากผลที่จะเกิดตามมา คือ เรียนรู้ว่าการกระทำหนึ่งเกิดขึ้นเหตุการณ์ใดจะเกิดตามมา หรือเมื่อกระทำพฤติกรรมใดแล้วผลกรรมที่จะตามมาเป็นเช่นไร ความรู้ที่มนุษย์เรียนรู้เหล่านี้จะกลายเป็นความเชื่อที่มีผลในการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์

3. การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าว เกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรง และเรียนรู้จากการสังเกตการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เช่น การประสบเหตุการณ์ต่างๆ ด้วย

ตนเอง การได้รับผลที่เกิดจากการกระทำต่างๆ ด้วยตนเอง แต่เนื่องจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงมีข้อจำกัดอยู่มาก เพราะสิ่งที่เรียนรู้มีมากกว่าที่เวลาและโอกาสของผู้เรียนรู้จะอำนวย และ ผลการกระทำบางอย่างก็เป็นอันตรายถ้าจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง

4. การเรียนรู้ทางสังคมที่แบบดูร่า เน้นคือ การเรียนรู้จากแบบอย่าง หรือตัวแบบ โดยกระบวนการสังเกต ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและผลกรรมที่ตามมาจากการกระทำของผู้อื่น การได้ยิน ได้ฟังคำบอกเล่าการได้อ่านข่าวสาร บันทึกของผู้อื่น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทางอ้อม และจะเป็นข้อมูลที่บุคคลนำมาพิจารณา สำหรับการกระทำพฤติกรรมใหม่ในอนาคตต่อไป

5. การเรียนรู้ จากแบบอย่าง จำเป็นต้องอาศัยความสนใจในพฤติกรรม ที่ตัวแบบแสดง ความสนใจอาจเกิดขึ้นเนื่องจาก ลักษณะของตัวแบบใกล้เคียงกับผู้สังเกต หรือ ผู้สังเกตมีความสนใจนิยมชมชอบตัวแบบนั้น หรือพอใจในพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดง และ พฤติกรรมดังกล่าวอาจมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้สังเกต ทำให้เกิดความสนใจได้ การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบนี้ยังขึ้นอยู่กับ ความยากง่ายของพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงและความสามารถในการเรียนรู้ของผู้สังเกตเอง

6. ภายหลังการเรียนรู้ มนุษย์จะเลือกเลียนแบบเฉพาะพฤติกรรมที่เขาเห็นคุณค่ามากกว่าพฤติกรรมที่ถูกลงโทษ หรือมิได้รับรางวัลการเห็นผลกรรมที่ตัวแบบได้รับย่อมมีผลจูงใจให้มนุษย์กระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมเลียนแบบ และเกิดความคาดหวังต่อแรงเสริมที่จะได้รับ ความคาดหวังนี้เองที่ทำให้มนุษย์ตัดสินใจทำ หรือไม่ทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เพื่อให้เกิดผลตามที่ตนปรารถนานั้นคือ มนุษย์จะต้องมีการควบคุมตนเองและประเมินตนเอง

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบิร์ก

โคลเบิร์ก เป็นนักจิตวิทยาคลินิก ได้ศึกษาและพัฒนาแนวคิดของ เพียเจท์ ในเรื่องของพัฒนาการทางจริยธรรม และ พัฒนาการทางความคิดมาสร้างทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

ทฤษฎีของโคลเบิร์ก เกี่ยวกับ พัฒนาการทางจริยธรรมในแง่ของการให้เหตุผลหรือการตัดสินใจพิจารณาแบ่งออกเป็น 3 ระดับ จำแนกออกเป็นขั้นย่อยๆ ได้ 6 ขั้นด้วยกันคือ (Kohlberg, 1976)

ระดับที่ 1 จริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ของสังคม (pre-conventional morality)

ระดับนี้บุคคลจะตัดสินใจเลือกกระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดต่อผู้อื่นในระดับนี้แบ่งเป็นขั้นย่อยได้อีก 2 ขั้นคือ

ขั้นที่ 1 การหลบหนีจากการถูกลงโทษ และ เคารพเชื่อฟังอำนาจจากภายนอก

(obedience and punishment orientation or heteronomous morality)

1. สิ่งที่ถูก คือ การหลีกเลี่ยงการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่มีการลงโทษผู้ฝ่าฝืน การเชื่อฟังโดยเต็มใจ การหลีกเลี่ยงการทำความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สิน

2. เหตุผลในการทำสิ่งที่ถูก เพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษ และเพื่อทำตามคำสั่งของผู้มีอำนาจ

3. ทักษะทางสังคม มีทักษะแบบตั้งตนเป็นศูนย์กลางไม่สามารถรับรู้ทักษะของผู้อื่น ตัดสินการกระทำที่มีผลทางกายหรือความเสียหายมากกว่าพิจารณาเจตนาของผู้กระทำ

ขั้นที่ 2 การแสวงหาผลประโยชน์และสิ่งแลกเปลี่ยน (individualism and exchange)

1. สิ่งที่ถูก คือ การเชื่อฟังกฎเกณฑ์ เมื่อมีคนต้องการให้เชื่อฟัง การทำตามความสนใจและความต้องการของตนเองพร้อมกับยอมให้ผู้อื่นทำได้เช่นเดียวกัน ความถูกต้องคืออะไรก็ตามที่เป็นธรรม อะไรก็ตามที่แลกเปลี่ยนกันเท่าๆ กันหรือการต่อรองหรือข้อตกลง

2. เหตุผลในการทำสิ่งที่ถูก เพื่อตอบสนองความต้องการ และ ความสนใจของตนเองในขณะเดียวกันก็ยอมรับว่าผู้อื่นก็มีความต้องการและความสนใจเช่นกัน

3. ทักษะทางสังคมเป็น ทักษะแบบรูปธรรมสำหรับปัจเจกบุคคล คือ ตระหนักว่าทุกคนมีความสนใจส่วนตัวที่จะทำสิ่งใดให้บรรลุเป้าหมาย และ ความสนใจของคนอาจขัดแย้งกันได้ดังนั้นความถูกต้องอาจต่างกันไปได้ตามทักษะของแต่ละบุคคล

ระดับที่ 2 จริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์ของสังคม (conventional morality level)

ระดับนี้บุคคลจะยอมรับและทำตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มย่อยได้แก่ ครอบครัว, กลุ่มเพื่อน ตลอดจนประเทศชาติ จะทำตามคำสั่ง กฎหมาย และ หลักศาสนายังต้องมีการควบคุมจากภายนอก แต่มีความสามารถในการเอาใจเขามาใส่ใจเรา สามารถแสดงบทบาทที่สังคมต้องการได้ในระดับนี้แบ่งได้เป็น 2 ขั้น คือ

ขั้นที่ 3 การทำความเห็นชอบของผู้อื่นที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน (good interpersonal relationships)

1. สิ่งที่ถูก คือ การดำรงชีวิตตามความคาดหวังของบุคคลที่ใกล้ชิด หรือตามความคาดหวังของผู้อื่นที่มีต่อคนแต่ละคน ในบทบาทต่างๆ เช่น พ่อแม่ พี่น้อง หรือ เพื่อน การเป็นคนดีเป็นสิ่งสำคัญจะต้องมีเจตนาดีมีการสนใจผู้อื่น มีการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี เช่นมีความไว้เนื้อเชื่อใจ ความจงรักภักดี ความเคารพและความกตัญญูรู้คุณ

2. เหตุผลในการทำสิ่งที่ถูก เพื่อจะได้เป็นคนดีในทักษะของตนเอง และ ทักษะของผู้อื่น และ เพื่อจะได้รักษากฎเกณฑ์ต่างๆ ที่มาสนับสนุนการแสดงพฤติกรรมที่ดี

3. ทักษะทางสังคม มีทักษะในการยอมรับความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล และคนอื่นๆตระหนักในความรู้สึกร่วมกันของกลุ่มคน ข้อตกลง และความคาดหวังของกลุ่ม ซึ่งถือว่ามี ความสำคัญกว่าความต้องการส่วนบุคคล มีความสามารถในการรับรู้สิ่งต่างๆ ในทักษะของผู้อื่น แต่ยังไม่สามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างเป็นระบบได้

ขั้นที่ 4 การทำตามกฎและระเบียบของสังคม (maintaining the social order)

1. สิ่งที่ถูก คือ การทำตามหน้าที่ ที่บุคคลได้ตกลงกับผู้อื่นไว้ กฎหมายเป็นสิ่งที่จะต้องปฏิบัติตาม แต่การทำตามกฎหมายอาจขัดกับหน้าที่ทางสังคมที่กำหนดไว้ก็ได้ นอกจากนี้ความถูกต้องยังหมายถึงการช่วยเหลือสังคม กลุ่มและสถาบันอีกด้วย

2. เหตุผลในการทำสิ่งที่ถูก เพื่อจรรโลงให้สถาบันโดยส่วนรวมดำเนินไปด้วยดี เพื่อหลีกเลี่ยงการแตกแยกในระบบ หรือ เพื่อปฏิบัติตามพันธะ ซึ่งบุคคลกำหนดให้ตนเองโดยอาศัยกฎเกณฑ์ของมโนธรรมที่ตายตัว

3. ทักษะทางสังคม มีทักษะในการแยกแยะทักษะของสังคม จากข้อตกลงระหว่างบุคคล หรือความสนใจระหว่างบุคคล ยึดถือระบบที่ได้กำหนดบทบาทและกฎเกณฑ์ไว้แล้ว และ พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในฐานะเป็นอยู่ในตำแหน่งต่างๆ ของระบบสังคม

ระดับที่ 3 จริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ของสังคมหรือยึดหลักการ (postconventional morality level)

หมายถึง การตัดสินใจขัดแย้งด้วยการนำมาคิดตรองซึ่งใจด้วยตนเองแล้วตัดสินใจไปตามแต่ว่าจะเห็นความสำคัญของสิ่งใดมากกว่า บุคคลจะยึดหลักของตนเอง หลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ของสังคม ระดับนี้แบ่งออกเป็นขั้นย่อยได้ 2 ขั้น คือ

ขั้นที่ 5 การทำตามคำมั่นสัญญาและข้อตกลงของสังคม (social contract and individual rights)

1. สิ่งที่ถูก คือ การตระหนักว่าผู้คนมีค่านิยมและความคิดเห็น ที่แตกต่างกันและค่านิยมกับกฎเกณฑ์เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนตายตัว แต่ขึ้นอยู่กับกลุ่มคนกฎเกณฑ์ แม้จะไม่แน่นอนตายตัวแต่ก็ยังต้องปฏิบัติเสมอโดยไม่มีความลำเอียง เพราะกฎเกณฑ์เป็นสัญญาทางสังคมค่านิยมและสิทธิบางอย่างที่ไม่อาจถือได้ว่าขาดความแน่นอนตายตัว เช่นชีวิตและเสรีภาพจะต้องยึดถือไม่ว่าในสังคมใดก็ตาม และไม่ว่าคนในสังคมส่วนใหญ่จะมีความคิดเห็นอย่างไรก็ตาม

2. เหตุผลในการทำสิ่งที่ถูก คือ มีความสำนึกในพันธะที่มีต่อกฎหมาย เพราะบุคคลได้มีสัญญาทางสังคมในอันที่จะออกกฎหมายและปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อความสงบสุขของสังคมและ เพื่อเป็นการปกป้องสิทธิของคนในสังคม มีความตระหนักว่ากฎหมายและหน้าที่จะต้องอยู่บนพื้นฐานของการคิดคำนึงอย่างมีเหตุผลในเชิงอรรถประโยชน์สูงสุดต่อคนหมู่มากที่สุด

3. ทักษะของสังคม มีทักษะที่ไม่ถูกจำกัดโดยสังคม ตระหนักในค่านิยม และ สิทธิว่ามีความสำคัญมากกว่า ก่อนจะกลายเป็นข้อมูลผูกพันธ์หรือสัญญาทางสังคม มีทักษะแบบ

บูรณาการในด้านข้อตกลงและความเป็นปรนัยโดยไม่ลำเอียง ยอมรับว่าทัศนคติทางจริยธรรม และทางกฎหมายบางครั้งอาจมีความขัดแย้งกันได้ จนเป็นการยากที่จะผสมผสานกันได้

ขั้นที่ 6 หลักการคุณธรรมสากล (universal ethical principles)

1. สิ่งที่ถูก คือ การปฏิบัติตามหลักการจริยธรรมที่ตนได้เลือกสรรเอง กฎหมาย หรือสัญญาทางสังคมบางอย่างเป็นสิ่งถูกต้อง เพราะเป็นไปในแนวเดียวกับหลักการอยู่แล้ว เมื่อใดที่กฎหมายเข้ามาละเมิดหลักการนี้ บุคคลจะปฏิบัติตามหลักการของตน หลักการเหล่านี้ คือหลักการสากลที่ว่าด้วยความยุติธรรม ซึ่งประกอบด้วย ความเสมอภาคในสิทธิมนุษยชน และความเคารพในศักดิ์ศรีของมนุษย์ในฐานะเป็นปัจเจกบุคคล

2. เหตุผลในการทำสิ่งที่ถูก มีความเชื่อในฐานะที่เป็นบุคคลมีเหตุผล ว่าหลักการจริยธรรมเป็นสิ่งถูกต้อง ต้องมีพันธะส่วนบุคคลที่จะต้องปฏิบัติตามหลักการดังกล่าว

3. ทัศนคติทางสังคม มีทัศนคติทางจริยธรรมที่ยึดถือว่า บุคคลเป็นจุดหมายปลายทาง และปฏิบัติต่อบุคคลเช่นนั้นโดยไม่นำบุคคลมาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น

โคลเบิร์ต เชื่อว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลจะเป็นไปตามลำดับขั้นจากขั้นที่ 1 ผ่านไปตามลำดับจนถึงขั้นที่ 6 บุคคลจะพัฒนาข้ามขั้นไม่ได้ เพราะการให้เหตุผลในขั้นที่ต่ำกว่าอยู่ก่อนแล้วและต่อมาเมื่อได้รับประสบการณ์ทางสังคมใหม่ๆ หรือสามารถเข้าใจความหมายของประสบการณ์เก่าๆ ได้ดีขึ้น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดและการให้เหตุผล ทำให้การให้เหตุผลในขั้นสูงมีมากขึ้นเหตุผลขั้นต่ำกว่าก็จะถูกใช้น้อยลงทุกที และถูกละทิ้งไปในที่สุด พัฒนาการทางจริยธรรมของแต่ละบุคคลไม่จำเป็นต้องถึงขั้นสูงสุด อาจจะหยุดชะงักในขั้นใดขั้นหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญาและประสบการณ์ทางด้านสังคมของบุคคลนั้น โคลเบิร์ต ได้กล่าวถึงระดับจริยธรรมสรุปได้ดังแผนภูมิที่ 1 ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	
ระดับที่ 1	ระดับก่อนกฎเกณฑ์ของสังคม (preconventional level) ขั้นที่ 1 การหลบหลีกการถูกลงโทษ (2 - 7 ปี) ขั้นที่ 2 การแสวงหารางวัล (7 - 10 ปี)
ระดับที่ 2	ระดับตามกฎเกณฑ์ของสังคม (conventional level) ขั้นที่ 3 การทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (10 - 13 ปี) ขั้นที่ 4 การทำตามหน้าที่ทางสังคม (13 - 16 ปี)
ระดับที่ 3	ระดับเหนือกฎเกณฑ์ของสังคม (postconventional level) ขั้นที่ 5 การทำตามคำมั่นสัญญา (16 ปีขึ้นไป) ขั้นที่ 6 การยึดอุดมคติสากล (ผู้ใหญ่)

แผนภูมิที่ 1 ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบิร์ก

เอกสารเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง แนวทางหรือการยึดถือการปฏิบัติของบิดามารดา หรือ ผู้อบรมเลี้ยงดูที่มีต่อเด็กนับตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาคลอดออกมาเป็นทารกและเติบโตขึ้นจนเป็นผู้ใหญ่ ผู้อบรมเลี้ยงดูจะมีวิธีการฝึกอบรมสั่งสอนให้รางวัลและลงโทษเด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยทางตรงคือ ผู้อบรมเลี้ยงดูตั้งใจอบรมสั่งสอน ให้เด็กเรียนรู้และยอมรับการปฏิบัติตามคุณค่าและบรรทัดฐาน (Norms) ต่างๆของสังคม เพื่อจะได้เติบโตขึ้นตามทางที่ผู้อบรมเลี้ยงดูนั้นต้องการ โดยทางอ้อมคือ ผู้เลี้ยงดูถ่ายทอดลักษณะต่างๆให้กับเด็กโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่รู้ตัว ในวิธีการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาด้วยความเคยชิน เนื่องจากบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูนั้น ได้เติบโตขึ้นมาภายในสังคมและวัฒนธรรมที่หล่อหลอมกันขึ้นมา ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลเหนือบุคลิกภาพของผู้เลี้ยงดู และก็จะถ่ายทอดต่อไปยังเด็ก ประกอบกันขึ้นเป็นอุปนิสัยส่วนตัวของเด็กแต่ละคนต่อไป อุปนิสัยของเด็กนี้อาจมีได้แตกต่างกันไป จนถึงคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันกับผู้อบรมเลี้ยงดู (ประจิตต์ ประจักษ์จิตต์และปิยนุช ประจักษ์จิตต์, 2524)

มิติของการอบรมเลี้ยงดู

นักจิตวิทยา ได้ศึกษาพฤติกรรมของพ่อแม่หลายวิธีไม่ว่าจะใช้ วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ทั้งพ่อแม่และเด็ก แล้วให้คะแนน โดยผู้สังเกตเองและการตอบแบบสอบถาม ไม่ว่าจะใช้วิธีใด ในการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อบุตรก็ตาม ผลที่ออกมาก็คล้ายๆกัน จึงสรุปออกมาว่า การอบรมเลี้ยงดู ประกอบด้วย 2 มิติ ที่บิดามารดาปฏิบัติต่อบุตร คือ ยอมรับ - ปฏิเสธ (acceptance - rejection) และ ควบคุม - ตามใจ (restrictiveness - permissiveness) (Mussen และคณะ, 1984) สอดคล้องกับการแบ่งบรรยากาศการอบรมเลี้ยงดูที่เกิดขึ้นภายในบ้านของ เชพเฟอร์ (Schaefer, 1959 อ้างถึงใน Levin, 1983) คือ บรรยากาศแบบอบอุ่น - เย็นชา (warmth - coldness) หรือ รัก - โกรธ (love - hostility) กับ ให้อิสระ - ควบคุม (autonomy - control) หรือ ตามใจ - เข้มงวด (permissiveness - restrictive) โดยสรุปรวมทั้งมิติของบรรยากาศและมิติของบิดามารดาที่ปฏิบัติต่อบุตรออกมาเป็น 4 มิติ คือ มิติตามใจบุตร มิติควบคุมบุตร มิติปฏิเสธบุตร มิติยอมรับบุตร โดยที่การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบที่อยู่ในทั้ง 4 ส่วนของมิติการอบรมเลี้ยงดูเช่นในระหว่างมิติของการยอมรับกับมิติควบคุม อาจจะถูกเรียกว่าเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้อง (protective) และแบบตามใจมาก (indulgent) พ่อแม่ที่อยู่ในมิติของการปฏิเสธและควบคุมจะถูกเรียกว่าเป็นบิดามารดาที่เรียกร้องจากบุตร (demanding) และแบบปรปักษ์กับบุตร (antagonistic) พ่อแม่ที่มีพฤติกรรมอยู่ในมิตินี้อาจเป็นแบบไม่สนใจ (indifferent) ในมิติของการตามใจและการยอมรับ อาจเรียกรวมการอบรมเลี้ยงดู ในมิตินี้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (democratic)

เบคเกอร์ (Becker 1964 อ้างถึงใน Hetherington, 1983) ได้จัดประเภทการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา โดยใช้พื้นฐานจากมิติการอบรมเลี้ยงดูที่เหมือนกับ เชพเฟอร์ คือ อบอุ่น หรือยอมรับ (warmth or acceptance) กับ ปฏิปักษ์ หรือ ปฏิเสธ (hostility or rejection) และ ควบคุม (restrictive) กับ ตามใจ (permissive) ซึ่งสามารถสรุปได้อย่างหยาบๆเป็น 4 รูปแบบ ของพฤติกรรมบิดามารดาที่แสดงออกในการอบรมเลี้ยงดูบุตรคือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม - อัตตาธิปไตย (The authoritarian - autocratic pattern) เป็นรูปแบบที่ บิดามารดาแสดงพฤติกรรมที่เรียกร้องให้บุตรกระทำตามที่ต้องการมากกว่าการยอมรับในตัว of บุตร บิดามารดาจะจำกัดการแสดงออกของบุตรถึงความต้องการของบุตร กำหนดกฎเกณฑ์ที่บุตรต้องทำตามไม่สามารถโต้แย้งได้ และถ้าหากบุตรไม่กระทำตามคำสั่งจะถูกลงโทษอย่างรุนแรงโดยมักจะลงโทษทางกาย

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาตามใจมาก - ตามใจ (The indulgent - permissive pattern) เป็นรูปแบบที่บิดามารดาเลี้ยงดูบุตรแบบตามใจโดยบิดามารดาจะเป็นคนที่อดทนยอมรับบุตรไม่ว่าบุตรจะแสดงอารมณ์อย่างไร บิดามารดามักจะไม่แสดงอำนาจหรือลงโทษบุตร

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม - เอาใจเขามาใส่ใจเรา (The authoritative - reciprocal pattern) เป็นรูปแบบที่บิดามารดามีอำนาจเหนือกว่าบุตรแน่นอน ไม่ว่าบุตรจะทำอะไรต้องได้รับการยอมรับจากบิดามารดา บิดามารดาจะคาดหวังพฤติกรรมที่เหมาะสมจากบุตร มีกฎเกณฑ์ที่กำหนดให้บุตรกระทำตามอย่างแน่นอน ขณะเดียวกันก็มีความอบอุ่นให้แก่บุตรมีการสนับสนุนให้บุตรมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการพูดคุยและรับฟังความคิดเห็นของบุตรและยอมรับในสิทธิของแต่ละฝ่าย

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบลำเอียง - ไม่สนใจใยดี (The indifferent - uninvolved pattern) เป็นรูปแบบการเลี้ยงดูที่บิดามารดาจะคล้ายกับว่า จะมีปฏิสัมพันธ์กับบุตรก็ต่อเมื่อมีเหตุจำเป็นเท่านั้นไม่ค่อยแสดงบทบาทของพ่อแม่ที่ดี

นุมนไรนด์(Baumrind)และคณะ(1968 ,1972 อ้างถึงใน Hall ,Lamb และ Pulmutter,1982) ได้ใช้เวลามากกว่า 20 ปี ศึกษารูปแบบของการเลี้ยงดูของบิดามารดาของเด็กวัยก่อนเรียน เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูกับบุคลิกภาพของเด็ก และ นุมนไรนด์ ได้พบว่ามีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูอยู่ 4 แบบ คือ แบบใช้อำนาจควบคุม (authoritarian) , แบบรักตามใจ (permissive) , แบบที่ไม่แน่นอน (nonconformist) , และ แบบควบคุม (authoritative) (Lamb และ Baumrind,1978 อ้างถึงใน Hall , Lamb และ Pulmutter, 1982)

1. การเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (The authoritarian style) บิดามารดากลุ่มนี้มักจะควบคุมบุตรอย่างเข้มงวด ไม่ค่อยแสดงการตอบสนองต่อความต้องการของบุตร ถ้าบุตรไม่กระทำตามที่บิดามารดาสั่งให้ทำก็จะลงโทษบุตรอย่างรุนแรง บุตรต้องยอมรับบิดามารดาอย่างไม่มีข้อสงสัย นุมนไรนด์ พบว่าบุตรที่ถูกบิดามารดาเลี้ยงแบบควบคุมจะเป็นคนที่ไม่มีความสุขแยกตัวออกจากสังคม มีความเป็นตัวของตัวเองน้อย (Baumrind 1967, Baumrind และ Black ,1967)

2. การเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (The permissive style) บิดามารดากลุ่มนี้จะยอมรับบุตรค่อนข้างมาก ไม่ค่อยใช้อำนาจในการเลี้ยงดูบุตร มีความอดทน และอนุญาตให้บุตรทำในสิ่งที่ต้องการ ไม่เรียกร้องให้บุตรทำพฤติกรรมที่เหมาะสม เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบนี้จะคล้ายคลึงกับเด็กที่เลี้ยงด้วยวิธีแบบใช้อำนาจควบคุม เด็กกลุ่มนี้จะมีแนวโน้มที่จะเป็นคนที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง เด็กผู้หญิงจะเป็นคนที่ตั้งความหวังไว้ต่ำเวลาที่มีเรื่องคับข้องใจก็จะหลบหนีปัญหานั้น และถ้าเป็นเด็กผู้ชาย ก็จะมีแนวโน้มที่จะเป็นปฏิปักษ์ความคับข้องใจที่ตนเอง

เผชิญ เพราะการเลี้ยงดูแบบนี้ มีแนวโน้มที่พ่อแม่จะเป็นเกราะที่ป้องกันบุตรของตนจากความเครียดทำให้เป็นตัวขัดขวางพัฒนาการของการกล้าแสดงออกและความสามารถอดทนต่อความคับข้องใจ

3. การเลี้ยงดูแบบไม่แน่นอน (The nonconformist style) บิดามารดารูปแบบนี้จะมีส่วนของแบบการเลี้ยงดูรักตามใจ แต่การเลี้ยงดูแบบไม่แน่นอนนี้จะมีการควบคุมมากกว่าและจะเป็นในบางเรื่อง บุตรหญิงที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบนี้จะเป็นคนที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง จะมีการตั้งเป้าหมายของตนเองต่ำ และเมื่อเผชิญกลับความคับข้องใจจะใช้วิธีหลีกเลี่ยงปัญหาต่างๆ บุตรชายจะมีความเป็นตัวของตัวเองมากกว่า บุตรชายที่ถูกเลี้ยงดูแบบรักตามใจหรือแบบใช้อำนาจควบคุมและมีการตั้งเป้าหมายของตนเองสูงด้วยตัวของตัวเอง

4. การเลี้ยงดูแบบควบคุม (The authoritative style) บิดามารดาในกลุ่มนี้จะควบคุมบุตรให้เป็นไปตามความต้องการ มีความคาดหวังสูง เพื่อให้บุตรมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ถ้าบุตรไม่เชื่อฟังก็มักจะใช้การบังคับที่หนักแน่น ในขณะที่เดียวกันก็ทำที่ที่อบอุ่น มีการรับฟังปัญหาของบุตร กระตุ้นให้บุตรมีโอกาสในการตัดสินใจ เมื่ออยู่ในครอบครัวบิดามารดาในกลุ่มนี้จะใช้เหตุผล บุตรหญิงที่ถูกเลี้ยงดูแบบนี้มีแนวโน้มที่จะเป็นตัวของตัวเองมีสังคม บุตรชายจะเป็นคนที่มีสังคมเช่นกัน แต่ความเป็นตัวของตัวเองแตกต่างจากการเลี้ยงดูแบบอื่นๆ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กตามแนวทางการศึกษาของ นูมไรนด์ มาประกอบกับการดัดแปลง แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ ปันดดา มุมบ้านเซ่า (2537) ที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ของ ม.ร.ว.สมพร สุทัศนีย์ (2529) เลือกการอบรมเลี้ยงดูออกมาเพียง 4 แบบคือ แบบใช้อำนาจควบคุม แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป แบบประชาธิปไตยและแบบรักตามใจ ผู้วิจัยได้นำทั้ง 4 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมาทำการศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้โดยมีการปรับทางด้านภาษาและจำนวนให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะนำไปใช้

เอกสารเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

การกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ หมายถึง พฤติกรรมที่ถือว่าผิดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทางเพศอย่างชัดแจ้งและถือว่าเป็นอาชญากรรมเพราะว่าเป็นการ

หาผลประโยชน์ให้แก่ตน จัดหา หรืออาศัยการดำรงชีวิตด้วยพฤติกรรมทางเพศ (MacNamara และ Sagarin, 1977)

ในทางกฎหมายถือว่าการกระทำผิดใดๆก็ตาม ที่แฝง หรือกระตุ่นด้านพฤติกรรมทางเพศ ถือว่าเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศทั้งสิ้น

1. กฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ

บทบัญญัติกฎหมายเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศ (ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499)

“ มาตรา 276 “ ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยา ของตนโดยขู่เชิญประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงไม่อยู่ในสภาวะขัดขืนได้ หรือทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 - 20 ปีปรับตั้งแต่ 8,000 - 40,000 บาท

ตามความผิดวรรคแรก ได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือ วัตถุระเบิด หรือร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 - 20 ปี และปรับตั้งแต่ 30,000 - 40,000 บาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

“ มาตรา 277 “ ผู้ใดกระทำการกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 - 20 ปี และ ปรับตั้งแต่ 14,000 - 40,000 บาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามวรรคแรก ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือกระทำการอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

“ มาตรา 277 ทวิ “ ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรก ของมาตรา 276 หรือมาตรา 277 วรรคแรกเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1. รั้งอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 - 20ปี ปรับตั้งแต่ 30,000 ถึง 40,000 บาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

2. ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

“ มาตรา 277 ตริ “ ถ้ากระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรค 2 หรือมาตรา 277 วรรค 2 เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1. รั้งอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต

2. ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต

“ มาตรา 278 “ ผู้กระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่า 13 ปี โดยขู่เชิญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นไม่อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปีหรือปรับไม่เกิน 20,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

“ มาตรา 279 “ ผู้ใดกระทำอนาจาร แก่เด็กอายุยังไม่เกิน 13 ปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปีหรือปรับไม่เกิน 20,000 บาทหรือจำทั้งปรับ

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆโดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 ปีหรือปรับไม่เกิน 30,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

“ มาตรา 280 “ ถ้ากระทำความผิด ตามมาตรา 278 หรือ มาตรา 279 เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

1. รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 - 20 ปี และ ปรับ 10,000 ถึง 40,000 บาท

2. ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

“ มาตรา 281 “ การกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคแรก และ มาตรา 278 นั้น ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัลไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย หรือมิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลดังระบุไว้ในมาตรา 285 เป็นความผิดอันยอมความได้

“ มาตรา 282 “ ผู้ใด เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหาสื่อไป หรือ ชักพาไปเพื่ออนาจาร ซึ่งเด็กหญิงหรือหญิงอายุยังไม่เกิน 18 ปี แม้เด็กหญิงหรือหญิงนั้นจะยินยอมก็ตามต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 - 15 ปีและปรับตั้งแต่ 6,000 ถึง 30,000 บาทไม่ว่าการกระทำต่างๆอันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศหรือต่างประเทศ

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 13 ปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 - 20 ปีและปรับตั้งแต่ 10,000 ถึง 40,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ผู้รับตัวเด็กหญิงหรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหาสื่อไปหรือจัดหาไปตามวรรคแรก หรือวรรค 2 หรือสนับสนุนในการกระทำดังกล่าวแล้วแต่กรณี

“ มาตรา 283 “ ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหาสื่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้ายใช้อำนาจครอบงำ ผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 - 20 ปีและปรับตั้งแต่ 10,000 ถึง 40,000 บาทไม่ว่าการกระทำต่างๆอันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่ เด็กหญิง หรือหญิงที่อายุยังไม่เกิน 18 ปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 - 20 ปีและปรับตั้งแต่ 14,000 ถึง 40,000 บาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิด ตามวรรค 2 เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 13 ปี ผู้กระทำได้ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 10 - 20 ปีและปรับตั้งแต่ 20,000 ถึง 40,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใด เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิง ซึ่งมีผู้จัดหาล่อไปหรือชักพาไปตามวรรคแรก วรรค 2 หรือวรรค 3 หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าวต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรค 2 หรือ วรรค 3 แล้วแต่กรณี

“ มาตรา 284 “ ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 - 10 ปีและปรับตั้งแต่ 2,000 ถึง 10,000 บาท

ผู้ใด ช้อนเร้นหญิง ซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรกต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้

“ มาตรา 285 “ ถ้าการกระทำความผิด ตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล ผู้กระทำได้ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ 1 ใน 3

“ มาตรา 286 “ ผู้ใดอายุกว่า 16 ปีดำรงชีพอยู่ แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่งค่าประเวณีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 - 20 ปีและปรับตั้งแต่ 14,000 ถึง 40,000 บาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใด ไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพ หรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพและ

1. ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิง ซึ่งค่าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค่าประเวณีคนเดียวหรือหลายคนเป็นอาจिन

2. กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน หรือประโยชน์อย่างอื่นโดยหญิงซึ่งค่าประเวณีเป็นผู้ จัดให้ หรือ

3. เข้าแทรกแซง เพื่อช่วยหญิงซึ่งค่าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ที่คบค้ากับหญิงซึ่งค่าประเวณีนั้นๆ ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงในการค้าประเวณีเว้นแต่จะพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงซึ่งค่าประเวณี ซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตามกฎหมายหรือตามธรรมจรรยา

2. ประเภทของการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

ผู้ต้องหาที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ และ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศส่วนใหญ่เป็นผู้ชายเพราะผู้หญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศส่วนใหญ่ ตามกฎหมาย คือ โสเภณี ผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศจะกลายเป็นผู้กระทำผิดต่อเมื่อ พฤติกรรมของพวกเขารุนแรงขัดต่อกฎหมายโดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ (ฆนู สว่างศิลป์ , 2521 , Coleman , 1964 , Knudten , 1972 , Haskell และ Yablonsky , 1973 , Schumer, 1983)

1. บุคคลที่ประพฤติดำเนินเกี่ยวกับเพศด้วยวิธีการไม่รุนแรง (minor offenses) แบ่งออกเป็น

1.1 พวกถ้ำมอง (voyerism , scotophilia , inspectionalism) เป็นกลุ่มที่ชอบแอบดูเครื่องเพศของอีกฝ่าย หรือชอบแอบดูการร่วมประเวณี

1.2 พวกรักร่วมเพศ (homosexuality)

1.3 บุคคลที่ชอบเปลือยกายหรือใช้อวดอวัยวะเพศ (exhibitionism , indecent exposure) กับคนแปลกหน้า โดยมากมักจะเป็นเด็กกับผู้หญิง และ มักพบว่ากลุ่มนี้จะมีการกระทำผิดเช่นนี้ซ้ำค่อนข้างสูง

1.4 พวกพูดจาลามกหยาบคาย (obscenity) และสื่อลามกต่างๆ (pornography)

2. บุคคลที่ประพฤติดำเนินเกี่ยวกับเพศด้วยวิธีการรุนแรง (serious offenses) แบ่งออกเป็น

2.1 พวกที่กระทำผิดทางเพศกับเด็ก (child molester) พวกที่กระทำชำเราเด็ก

2.2 พวกที่สมสู่กับบุคคลร่วมสายโลหิต (Incest) ในกลุ่มนี้ไม่เพียงถือว่าเป็นการกระทำผิดตามกฎหมายแต่ยังถือเป็นพฤติกรรมต้องห้าม (universal taboo) ในกลุ่มนี้จะพบค่อนข้างน้อย พบบ่อยในบิดากับบุตรสาว

2.3 การข่มขืนกระทำชำเรา (rape) คือ การบังคับให้หญิงมีการร่วมเพศกับตน โดยหญิงนั้นมิได้เต็มใจมักจะพบว่ามีการใช้กำลังเข้าบังคับ ทำร้ายร่างกายของผู้เสียหายแต่มิได้เป็นเช่นนี้ทุกครั้งมีผู้เชี่ยวชาญ หลายท่านได้ขยายความหมายของคำว่ากระทำชำเราเพิ่มเติมจากเดิมคือรวมไปถึง การลักหลับ (sexual assaults on sleeping) ผู้เสียหายไม่รู้สึกรู้ตัว หรือเป็นบุคคลไม่สมประกอบ (Schumer, 1983)

การกระทำผิดเกี่ยวกับเพศในแง่ของนักกฎหมายแบ่งได้ 10 ประเภทดังต่อไปนี้ (MacNamara และ Sagarin, 1977)

1. การข่มขืนกระทำชำเรา (rape) รวมถึง การกระทำชำเราระหว่างชายด้วยกัน (forcible sodomy)

2. การแสดงพฤติกรรมทางกามารมณ์กับเด็ก (carnal abuse, child molestation, pedophilia)
การส่งเสริมให้เด็กเกเร

3. แสดงการเชิญชวนทางเพศ ในที่สาธารณะ ทั้งเพื่อการค้าหรือไม่ก็ตาม การกระทำพฤติกรรมลามกอนาจารในที่สาธารณะ

4. การสมสู่ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิต (incest) ด้วยความสมัครใจ

5. โสเภณี , เปิดกิจการช่องโสเภณี และอื่นๆเช่น พฤติกรรมนายหน้าขายบริการทางเพศ

6. พฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexuality) กับเด็กแม้ว่าเด็กจะยินยอมก็ตาม

7. หลอกลวงว่าจะแต่งงาน , จดทะเบียนชื่อน

8. ลัทธิเพศ (transvestism) มีพฤติกรรมที่ชอบแต่งกายเป็นเพศตรงข้าม ทำให้มีความสุขความพอใจทางเพศทางเพศเกิดขึ้น , การชอบอวดอวัยวะสืบพันธุ์ (exhibitionism) , พวกถ้ามอง (voyeurism) , การพอใจทางเพศจากการถูไถร่างกายเพศตรงข้าม (frotteurism) มักจะพบในสถานที่แออัดเบียดเสียดเช่นบนรถเมล์ , พวกชอบสำเร็จความใคร่โดยอาศัยวัสดุหรือของเครื่องใช้ของเพศหญิง (fetishism)

9. กามวิตถารประเภทที่ชอบให้เกิดความเจ็บปวดแก่ตนเอง หรือ แก่ผู้ร่วมประกอบกิจกรรมทางเพศ (sadomasochism)

10. การแสดงพฤติกรรมทางกามารมณ์กับสัตว์ (bestiality or zoophilia and zooresty)

3. ลักษณะทั่วไปของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

จากผลการศึกษาวิจัย ที่ทำกันมา ในต่างประเทศ และภายในประเทศ ได้มีการสรุปลักษณะทั่วไปของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศดังนี้ (Karpman, 1962 อ้างถึงใน สุรพล ศรีวงษ์ , 2531 , โกลด์ เอียมรักษา , 2524 , อัมพร โอตระกุล และ คณะ , 2526 สุรพล ศรีวงษ์ , 2531)

1. เขาวนปัญญาพบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ โดยทั่วไปมีเขาวนปัญญาปานกลางคือเท่ากับคนธรรมดาสามัญทั่วไป

2. การศึกษา พบว่าส่วนใหญ่มีความรู้แค่ประถมศึกษา ที่ได้รับการศึกษาสูงก็มีแต่น้อยมาก

3. อาชีพ ส่วนใหญ่เป็นเป็นพวกกรรมกรหรือคนงานที่ไม่ได้ใช้ฝีมือ

4. สถานะภาพสมรส ผู้กระทำผิดประเภทนี้มักเป็นคนโสด นอกจากกรณีเป็นพวกที่ชอบนำอวัยวะสืบพันธุ์ออกมาแสดงในที่เปิดเผย (exhibitionism) เท่านั้นที่เกิดกับคนที่มีการครอบครั้วแล้วมาก

5. อายุ ตามผลการวิจัยนักวิจัยหลายคน พบว่าอายุของผู้กระทำผิด มักจะสูงกว่า 30 ปีขึ้นไป แต่อีกหลายคนพบว่าต่ำกว่า 30 ปี ที่มีความเห็นตรงกัน ก็คือการข่มขืนโดยใช้กำลัง และการนำอวัยวะสืบพันธุ์มาแสดงในที่เปิดเผย (exhibitionism) มักเกิดกับคนหนุ่ม ส่วนคนสูงอายุมักทำผิดเกี่ยวกับเด็กรวมทั้งการกระทำชำเราเพศเดียวกัน (sodomy)

6. เพศ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นชาย ที่เป็นหญิงมีน้อยมาก ถ้ามีก็เป็นความผิดประเภทโสเภณี

7. บุคลิกภาพ นักวิจัยต่างมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศมักจะเป็นบุคคลค่อนข้างที่อาย และ ไม่มั่นใจในตนเอง ในด้านรูปร่างไม่อาจบอกได้ว่า จะต้องมีลักษณะอย่างไรแต่มีอยู่สิ่งหนึ่งเป็นที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่ คือผู้กระทำผิดประเภทนี้ มักจะมีความผิดปกติทางจิตไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

4. ประเภทต่างๆของการข่มขืนกระทำชำเราและกลไกทางจิตของผู้กระทำผิด

ผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราไม่เหมือนกันทุกคน เพราะแม้ว่าเขาจะกระทำผิดแบบเดียวกัน แต่ไม่ได้หมายความว่า เขามีเหตุผลในการกระทำผิดเหมือนกัน โกรท (Groth) และ บรินบัม (Birnbaum) ได้พบว่ากลุ่มผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราที่เขาได้ศึกษาทุกรายมี 3 ปัจจัย ที่ปรากฏคือ การแสดงพลังหรืออำนาจ (power) ความโกรธ (anger) และกิจกรรมทางเพศ (sexuality) ทั้ง 3 ปัจจัยมีความสัมพันธ์กัน การกระทำผิดในบางราย ปรากฏการระบายออกถึงความโกรธ ซึ่งกลายเป็นว่าการข่มขืนกระทำชำเรานั้นเป็นหนทางที่ผู้กระทำผิดนั้นได้แสดงออกและระบายอารมณ์ที่เข้มข้นด้วยความโกรธ ความคับข้องใจ ความขุ่นเคืองใจ และ ความบันดาลโทสะ ทุกการกระทำของการข่มขืนกระทำชำเราทั้งความก้าวร้าว และ กิจกรรมทางเพศที่เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ที่ชัดเจน ก็คือ กิจกรรมทางเพศนั้นเป็นการแสดงออกของความก้าวร้าวและความรู้สึกของผู้กระทำผิดภายใต้การกระทำผิดของเขา โกรท และ บรินบัม ได้แบ่งรูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา ออกเป็น 3 ประเภทคือ (Katchadourian และ Lunde, 1972 , Groth และ Birnbaum, 1981 , Schumer, 1983)

1. การข่มขืนกระทำชำเราด้วยความโกรธ (anger rape) ผู้กระทำผิดกระทำด้วยความโกรธ และความขุ่นเคืองใจ เป็นการกระทำผิดที่ไม่คาดคิดมาก่อน กระทำโดยหุนหันพลันแล่น และพบบ่อยว่ามีการใช้สุราร่วมด้วย จุดมุ่งหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา คือการทำร้ายเพื่อการแก้แค้น , ลงโทษ , ทำให้ผู้เสียหายเสื่อมเสียชื่อเสียง และ แสดงการดูถูกเหยียดหยามด้วยการข่มขืนกระทำชำเรา และ กล่าวถ้อยคำหยาบคาย ความโกรธของผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับบุคคลสำคัญในชีวิตของเขาที่เป็นเหตุให้เขาเต็มไปด้วยความขัดแย้งในใจของตน ความไม่สบายใจ และ ความโมโห ผู้กระทำผิดจะย้ายความรู้สึกนี้ไปยังผู้อื่นที่ไม่ใช่บุคคล

ที่ทำให้เขารู้สึกดั่งข้างต้น ดังนั้นผู้เสียหายจึงอาจจะเป็น บุคคลแปลกหน้าของผู้กระทำผิด และ พบผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศรูปแบบนี้ประมาณ ร้อยละ 40

2. การข่มขืนกระทำชำเรา ด้วยการต้องการแสดงอำนาจและพลังของตน (power rape) รูปแบบนี้มีปัจจัยสำคัญที่มุ่งใจให้กระทำผิด คือไม่ได้ต้องการทำร้ายหญิงนั้นแต่ต้องการได้ร่วมเพศกับหญิงนั้นหากมีการใช้กำลังทำร้ายหญิงนั้นนั้น หมายถึงว่าวิธีการอื่นที่ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศใช้นั้นล้มเหลว จึงมีการใช้กำลังในการทำร้ายผู้เสียหายให้ยอมจำนนแก่ตน การข่มขืน กลายเป็นการทดแทนความรู้สึกที่ขาดหายของผู้กระทำผิด ช่วยให้แสดงความเป็นใหญ่ ความ แข็งแกร่ง การควบคุม การมีอำนาจ เอกสิทธิ์แห่งตน และ ความสามารถ พบว่าผู้เสียหาย ส่วนใหญ่จะเป็นคนอายุรุ่นเดียวกันหรืออายุน้อยกว่าผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ รูปแบบนี้พบมากกว่าครึ่งในกลุ่มผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศคดีข่มขืนกระทำชำเราคือประมาณร้อยละ 55

3. พวกข่มขืนด้วยความซาติสม์ (sadistic rapes) กลุ่มนี้พบประมาณ ร้อยละ 5 ในกลุ่มนี้มักจะกระทำโดยไม่คาดคิดมาก่อน กลุ่มนี้จะข่มขืนกระทำชำเราอย่างก้าวร้าวทารุณ กลุ่มนี้จะรู้สึกว่าการกระทำรุนแรงต่อผู้เสียหายเป็นการกระทำให้ตนเองมีความพอใจมีความสุขกับการที่ผู้เสียหายได้รับความทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดที่ได้รับและไม่สามารถช่วยตนเองได้ ผู้กระทำผิดมักจะมีคัมภีร์ และทรมานผู้เสียหายทำเหมือนพิธีกรรมประหลาดอยู่บ่อยๆ การแสดง ออกถึงการเหยียดหยามผู้เสียหายด้วยการทำร้ายร่างกายของเธอด้วยการเขียนตี เอาก้อนนุหรือจี้ ตามร่างกาย ขบกัดตามร่างกายอย่างรุนแรงเป็นต้นกลุ่มนี้แม้ว่าจะพบได้น้อยแต่ก็เป็นอันตราย ต่อสังคมอย่างมาก

ส่วนกลไกทางจิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศประเภทอื่นๆ เช่น (สุวัทนา อารีพรรค , 2524)

1. รักร่วมเพศ (homosexual) เชื่อว่า การที่ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบิดา มารดาที่เป็นเพศเดียวกันกับเด็กไม่ดีไม่มาจากสาเหตุใดๆ ทำให้ เด็กไม่สามารถเลียนแบบบทบาททางเพศที่ถูกต้องได้ หรือการที่บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำทำให้เด็กเกลียดกลัว ชีวิตรักต่างเพศ หรืออาจเกิดจากการกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากเพศตรงข้าม เช่นผิดหวังในความรัก จึงมองเห็นชีวิตรักต่างเพศเป็นความปวดร้าวใจเลยหันเข้าหาเพศเดียวกันเพื่อ หลีกเลี่ยงความผิดหวังครั้งที่ 2

2. พวกชอบแสดงกามารมณ์กับเด็ก (pedophilia) อาจเกิดจากความรู้สึกว่าตนเองไร้ความสามารถที่จะร่วมเพศได้อย่างสมบูรณ์กับหญิงที่โตแล้ว มีปมด้อยในความเป็นชายของตนเองทำให้หันมาสนใจเด็กแทน ซึ่งเขาคิดว่าหนักกว่าหญิงสาว หรืออาจเกิดจากความรู้สึกก้าวร้าวข่มขืนและอาฆาตแค้นผู้หญิงในจิตไร้สำนึก ครอบครัวยุติธรรมและความ

สัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบิดาไม่ดีทำให้ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่โดยเฉพาะเพศตรงข้ามได้

3. พวกชอบร่วมเพศกับสัตว์ (bestiality , zoophilia) บุคคลเหล่านี้ กลัวการล้มเหลวถ้าร่วมเพศกับเพศตรงข้าม การร่วมเพศกับสัตว์เป็นการหลีกเลี่ยงความกลัวนั้น และเป็น การหลีกเลี่ยงความตึงเครียดทางอารมณ์จากการร่วมเพศกับผู้หญิง ซึ่งจิตไร้สำนึกคิดว่าเป็นการร่วมเพศกับแม่ ในบางรายแสดงความก้าวร้าวถูกผู้หญิงโดยเปรียบผู้หญิงเสมอสัตว์ บางราย ต้องการความแปลกจากธรรมดา

4. การสมสู่ระหว่างบุคคลร่วมสายโลหิต (incest) ทฤษฎีจิตวิเคราะห์เชื่อว่าเกิดจากพัฒนาบุคลิกภาพในช่วง oedipal period เกิดไม่สมบูรณ์และเด็กยังมีความต้องการทางเพศกับพ่อแม่และพ่อแม่ก็ขาดการบังคับจิตใจจึงเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

5. พวกชอบอวดอวัยวะเพศ (exhibitionism) ในกลุ่มนี้จะรู้สึกเป็นปมด้อยในตนเอง ไม่มีความมั่นใจในตนเอง ไม่เป็นผู้ชายพอ เชื่อว่าเกิดจากถูกตัดอวัยวะ (castration) การอวดอวัยวะเพศเพื่อลบล้างความกลัวนี้

6. พวกถ้ามอง เชื่อว่าเกิดจากการขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในวัยเด็กและไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ด้วยความมั่นใจ เขาจะรู้สึกว่าตนเองไม่เป็นผู้ชายพอ และคนอื่นก็คิดถึงเขาในทำนองเดียวกัน การแอบมองจึงเป็นเสมือนประกันว่าเขาจะไม่ล้มเหลวในกิจกรรมทางเพศ ขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกว่าตนเองเหนือกว่าคนอื่นเหล่านั้น

7. พวกชอบถูไถ (frottage) ชายพวกนี้ด้อยทั้งทางด้านรูปร่างหน้าตาและความสามารถทางเพศจึงกลัวการร่วมเพศปกติ

ลักษณะของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศคดีข่มขืนกระทำชำเราพบว่า (Coleman ,Butcher และ Scott, 1980)

1. เป็นคนหนุ่ม พบว่าร้อยละ 65 มีอายุต่ำกว่า 25 ปีพบอยู่ระหว่าง 16 - 24 ปี
2. ผู้กระทำผิดที่ถูกจับกุมกว่าครึ่งมีครอบครัวแล้วและอยู่กับภรรยา
3. มีเศรษฐกิจต่ำ มักเป็นผู้ใช้แรงงาน
4. ระดับสติปัญญาค่อนข้างต่ำ
5. ระดับการศึกษาต่ำ

เพาเวอร์ (Power 1966 อ้างถึงใน อารง ทศนาญชลี ,2521) ได้แบ่งชนิดของผู้ประกอบคดีข่มขืนไว้ 4 ชนิดโดยยึดหลักทางจิตเวชเป็นหลักคือ

1. บุคคลที่ปกติมาตลอด แต่มักจะประพฤติปฏิบัติตัวผิดไปเมื่อเมาสุรา มักเป็นพวกที่มีบุคลิกภาพที่เด็กกว่าวัย (immature) และค่อนข้างหวาดกลัวเมื่อพบผู้หญิง

2. บุคคลที่มีประวัติการฉ้อโกง แต่ไม่พบว่ามีความผิดปกติทางจิตใจโดยทั่วไปจะพบว่าเป็นคนดีและไม่มีเรื่องเสียหายอื่นใด
3. บุคคลที่มีประวัติการฉ้อโกงและมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล
4. บุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตใจ เช่น วิตกกังวล วิตกกังวล บัญญาอ่อน และ มีอาการทางจิตเวชเนื่องจากความผิดปกติทางสมอง เป็นต้น โดยมากพวกนี้ขมขื่นและฆ่าเหยื่อของตน
5. มูลเหตุเบื้องต้นที่ก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนในพฤติกรรมทางเพศ
 การที่บุคคลแต่ละคนมีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากปกติ นั้น จะถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ปกติ คงต้องมีอะไรที่ทำให้บุคคลนั้นผิดแผกไปจากบุคคลธรรมดาสามัญทั่วไปเป็นแน่ เท่าที่ได้มีการวิจัยกันในต่างประเทศทั้งในยุโรปและอเมริกา นักวิจัยพบว่าการที่บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากธรรมดา และกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศขั้นนั้น มีมูลเหตุมาจากสิ่งสำคัญ 3 ปัจจัยคือ (Karpman ,1962 อ้างถึงใน สุรพล ศรีวงษ์ ,2531 ,สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ,2536 , Kaplan และ Sadock ,1991)

1. ปัจจัยทางชีววิทยา

ปัจจัยทางชีววิทยา กำลังได้รับความสนใจศึกษามากขึ้นมีการศึกษา พบว่าผู้ที่ถูกจัดว่าเป็นกามวิตถลาร (paraphiliacs) ที่ถูกส่งเข้ามารับการรักษารักษา และ ตรวจพบอาการทางชีววิทยาผิดปกติเช่นระดับของฮอร์โมนผิดปกติ , มีอาการทางสมองแบบอ่อนๆ , มีประวัติการชัก นักวิจัยบางท่านเชื่อว่าโรคลมชัก (Epilepsy) กับการไขว่ของลับของตนในที่เปิดเผย มีส่วนสัมพันธ์กันอย่างมาก , มีอาการ dyslexia คลื่นสมองที่ผิดปกติทั้งที่ไม่มีอาการชัก มีปัญหาทางจิตเวชและปัญญาอ่อน และ เชื่อว่าคนปัญญาอ่อนมักมีปัญหาการสำสอนทางเพศ อนาคตทางเพศ หรือมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก เนื่องจากเขาวนปัญญาต่ำไม่สามารถควบคุมอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสม แต่นักวิจัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ปัญญาอ่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดทางเพศไม่มากนัก แต่พวกปัญญาอ่อนมักถูกจับได้ง่ายกว่า เนื่องจากความโง่งของตนเอง ดังนั้นจึงดูปริมาณมาก ซึ่งความจริงแล้วพวกนี้กับพวกที่มีระดับเซวาร์ปัญญาปกติทั่วไป ก็กระทำผิดในปริมาณพอๆกัน (Karpman , 1962 อ้างถึงใน สุรพล ศรีวงษ์ , 2531) และพบบ่อยในผู้เสพสุรา ในการลวนลามเด็กหรือการข่มขืนกระทำชำเราทั้งนี้เพราะ สุราทำให้การควบคุมอารมณ์เพศและสำนึกผิดชอบชั่วดีของคนเราเสียไป ความสูงอายุซึ่งปรากฏว่ามีอยู่หลายกรณีที่คนอายุมาก เกิดมีอารมณ์ทางเพศรุนแรงกว่าธรรมดาและจะประกอบกรรมชั่วต่างๆที่เป็นเช่นนี้มี เหตุผลว่าเป็นเพราะเกิดความเปลี่ยนแปลงทางสมอง อาจเกิดจากการได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะหรือเป็นโรคซิฟิลิส หรืออาจเป็นคนพิการในสมองในส่วนของร่างกาย บุคคลที่พิการ ขาดโอกาสที่จะได้มีการสมสู่กับหญิง เพราะความพิการของร่างกายก็มักจะมีพฤติกรรมทางเพศในลักษณะก้าวร้าว

2. ปัจจัยทางจิตวิทยา

2.1 ปัจจัยด้านการพัฒนาทางบุคลิกภาพและความขัดแย้งในจิตไร้สำนึก เชื่อกันว่าบุคคลที่เป็นกามวิปริตนั้น เป็นคนที่มีพัฒนาการในช่วงของ phallic stage ในช่วงอายุ 3 - 6 ปี โดยความต้องการทางเพศกับพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศตรงข้ามกับตน (oedipal complex) ล้มเหลว และช่วงวัยรุ่นอาจทำให้เกิดความกลัวถูกตอน (castration anxiety) ในจิตไร้สำนึกทำให้ขาดความมั่นใจในความเป็นชายของตน และไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพอย่างแน่นแฟ้นกับเพศตรงข้ามได้บางคนอาจจะสร้างความมั่นใจให้ตนเองโดยการแต่งกายเป็นหญิงเพื่อจะได้สร้างความมั่นใจให้ตนเองว่าจะไม่มีการถูกตอนเพราะแม้แต่ผู้หญิงยังมีองคชาติ บางคนก็ใช้การอดอวัยวะเพศของตนเองเพื่ออาศัยการตกใจของเพศตรงข้ามที่เห็นเป็นการตอกย้ำว่าตนเองมีองคชาติจริง ในบางคนจะเครียดเมื่อมีการร่วมเพศกับผู้หญิงเพราะในจิตไร้สำนึกของตนเองคิดว่าเป็นการร่วมเพศกับแม่ของตนจึงเลือกที่จะร่วมเพศกับสัตว์ บางคนไม่มั่นใจในความเป็นชายของตนเองหรือมีปัญหาความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม พวกนี้มักจะคิดว่าตนเองอับลักษณ์ มีอวัยวะเพศมีขนาดเล็กผิดปกติหรือขาดสมรรถภาพทางเพศพวกนี้จะหันมาสนใจเด็กแทน ผู้ชายบางคนมีความรู้สึกก้าวร้าวและอาฆาตแค้นผู้หญิงในจิตไร้สำนึกของเขา อาจจะระบายอารมณ์กับเธอโดยการทำให้เธอเจ็บปวด โดยการข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

2.2 การถูกจัดเป็นเงื่อนไย วัตถุหรือส่วนของร่างกายบางอย่าง อาจเป็นส่วนตัวหรือเป็นลักษณะของคนที่เรารัก หรือต้องใจทางเพศในวัยเด็ก จึงอาจถูกจัดเป็นเงื่อนไยกับอารมณ์เพศ หรือความรักของคนๆนั้นได้ เช่นผู้ชายบางคนเคยได้รับความชื่นชมเมื่อแต่งกายด้วยเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับขงหญิง หรือการแต่งกายเช่นนั้นเร้าอารมณ์เพศของตนจึงติดเป็นนิสัย หรือบางคนอาจเคยตื่นเต้นทางเพศเมื่อถูกกลองโทะจึงอาจเกิดเงื่อนไยระหว่างความตื่นเต้นทางเพศกับความเจ็บปวดหรือการถูกกลองโทะ

2.3 ความวิตกกังวล ผู้ชายบางคนกลัวความล้มเหลวเมื่อร่วมเพศกับเพศตรงข้ามหรือผู้หญิงที่มีวุฒิภาวะแล้ว จึงหันมาหาเด็กหรือมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์เพื่อหลีกเลี่ยงความกลัวนั้น

3. ปัจจัยทางสังคมหรือสิ่งแวดล้อมสังคมล้อม เท้าที่ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ปรากฏว่าเราอาจพิจารณาสิ่งแวดล้อมโดยจำแนกออกเป็น 4 ข้อคือ

ก. อิทธิพลของชีวิตวัยเด็ก ปรากฏว่า อิทธิพลของชีวิตในวัยเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับความปกติหรือไม่ปกติทางเพศอยู่มากมีตัวอย่างการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายราย

ข. สภาวะทางสังคมและเศรษฐกิจ มีหลักฐานพอสรุปได้ว่า แรงจูงใจเกี่ยวกับการเงินมีส่วนส่งเสริมการเป็นรักร่วมเพศ และอาจมีอิทธิพลต่อเจตนาติของบุคคลในเรื่องการ

แต่งงานด้วย ในแง่ของสังคม นักวิจัยบางท่านเชื่อว่าเชื้อชาติและสัญชาติมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ไม่น้อย

ค. เจตคติของพ่อแม่ นักวิจัยส่วนใหญ่ยอมรับว่าการถูกล่อลวงจากทางบ้าน เด็กที่พ่อแม่แยกกันอยู่และขาดการอบรมมีโอกาสเสียได้ง่ายโดยเฉพาะความเบี่ยงเบนทางเพศมักเกิดจากเจตคติไม่ดีต่อบ้านของตน การขาดความมั่นคง ขาดความรักในระหว่างที่เป็นเด็กเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าจะก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปกติการหวงแหนปกป้องรักษาจนเกินไปก็อาจเป็นสาเหตุได้เช่นเดียวกัน

ง. บาดแผลทางใจ สภาพแวดล้อมบางอย่างที่ก่อให้เกิดบาดแผลทางใจ เช่นการได้เห็นผู้ใหญ่ประกอบกิจการทางเพศในเวลาที่ยังเล็กอยู่ หรือถูกบังคับให้เป็นผู้กระทำกิจขณะเป็นเด็ก อาจเป็นสาเหตุทำให้มีพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากปกติได้

4. มูลเหตุอื่นๆ เช่น ความต้องการสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ การได้รับการแนะนำ และการเลียนแบบ

6. ทฤษฎีและแนวคิดในการอธิบายสาเหตุการกระทำผิด

กล่าวถึงทฤษฎีของอาชญากรรม หรือ อาจกระทำความผิดสามารถแบ่งเป็น 3 พวกใหญ่คือ ทางชีววิทยา ทางจิตวิทยาและทางสังคมวิทยา (Knudten ,1970, Prins, 1973, สุวิทย์ นิมน์น้อย, เดชา ศิริเจริญ และ อัมภางค์ ปาณิกบุตร , 2530, ณัฏจลดา พิษิตบัญญัติ , 2533)

สาเหตุทางชีววิทยา

เซซारे ลอมโบโซ (Cesare Lombroso) ค.ศ.1836 - 1909 ซึ่งเป็นบิดาแห่งอาชญาวิทยา และเป็นต้นตำหรับของทฤษฎีว่าด้วย การสืบต่อทางสายโลหิต (avatism) และ ความเป็นอาชญากรอันเป็นผลสืบเนื่อง จากสาเหตุทางธรรมชาติ โดยเฉพาะสาเหตุทางชีววิทยา แนวคิดของเขา คือ พวกอาชญากรมีลักษณะทางร่างกายแตกต่างไปจากพวกที่ไม่เป็นอาชญากรจากการผ่าศพพวกอาชญากรพบว่ามันสมองของอาชญากรเหล่านั้นมีสิ่งที่ผิดปกติหลายประการไม่เหมือนกับบุคคลปกติที่ไม่ได้กระทำผิดทั้งหลายแต่ไปมีส่วนคล้ายกับมนุษย์สมัยหิน เขาลงความเห็นว่าพวกอาชญากรที่ชอบกระทำผิดบ่อยๆเหล่านี้ มีลักษณะในร่างกายหรือความประพฤติต่อสังคมย้อนหลังไปในสมัยที่ไม่มนุษย์ยังป่าเถื่อนโดยได้รับสิ่งเหล่านี้สืบต่อมาทางสายโลหิตจากบรรพบุรุษซึ่งถ่ายทอดข้ามชั้นมาซึ่งระหว่างชั้นที่ถูกข้ามมานั้นอุปนิสัยดังกล่าวได้แฝงนิ่งอยู่ไม่แสดงออกให้เห็นมาหลายชั่วคน และอาชญากรที่สืบทอดมาทางสายโลหิตสามารถชี้ให้เห็นลักษณะเช่นนั้นได้เช่น รูปหน้าที่ไม่ได้สัดส่วน ดวงตาที่ผิดปกติและมีลักษณะประหลาด หูใหญ่มีขนาดผิดธรรมดา แขนขายาวมากผิดปกติ ขากรรไกรใหญ่และกว้าง และยังมีสิ่งอื่นที่ผิดปกติจากธรรมดาอีกหลายประการ และหลังจากได้ศึกษาค้นคว้าอย่างมากมาย ลอมโบโซ สรุปว่า

ส่วนมากผู้ที่เป็นอาชญากรนั้นเป็นมาโดยกำเนิดแล้วยังแยกได้ประเภทของอาชญากรต่อไปอีกได้ 3 ประเภทด้วยกันคือ

1. อาชญากรโดยกำเนิด (born criminals) หรือ ที่เรียกอีกอย่างว่าอาชญากรโดยนิสัย (habitual criminals)

2. อาชญากรที่โดยไม่ได้ตั้งใจ จะทำให้เกิดความรุนแรงในสังคม โดยทั่วไปอาชญากรกลุ่มนี้จะไม่มึจิตใจโหดร้าย (pseudo criminals) หรือ อาชญากรที่มาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีหรืออยู่ในแวดวงของอาชญากร (crimaloids)

3. อาชญากรด้วยอารมณ์ (criminals of passion) เป็นการกระทำอาชญากรรมโดยเหตุผลเพื่อตอบสนองอารมณ์ความต้องการของตนเอง

ต่อมา ในปีค.ศ.1939 ฮูเทน (Hooten) นักมานุษยวิทยาชาวอเมริกันได้พิมพ์หนังสือชื่อ Crime and The Man อันเป็นผลจากการศึกษาเป็นเวลา 12 ปีในการศึกษาร่างกายของนักโทษของรัฐต่างๆ 10 รัฐ ประมาณ 13,000 คนและกลุ่มควบคุมอีกประมาณ 3,000 คนพบว่าการศึกษาคั้งนี้สามารถสรุปออกมาได้ว่าสาเหตุเบื้องต้นของอาชญากรรมคือความมีลักษณะด้อยของบุคคล ในด้านประเภทของรูปร่าง เออร์เนสต์ เครทส์เมอร์ (Ernest Kretschmer) ได้แบ่งเป็น 3 ประเภทคือ

1. Asthenic คือพวกที่มีรูปร่างแบบบาง อ่อนแอ ไม่มีกล้ามเนื้อ
2. Athletic คือพวกที่มีรูปร่างแข็งแรงแบบนักกีฬา สมสัดส่วน
3. Pyknic พวกนี้จะมีรูปร่างท้วมเตี้ย เจ้าเนื้อ

และรูปร่างแบบ Athletic จะพบบ่อยในพวกอันธพาล อาชญากร

สาเหตุทางจิตวิทยา

สาเหตุการเกิดอาชญากรรมหรือการกระทำผิดด้านจิตวิทยาส่วนมาก จะเป็นการศึกษาใน 2 ลักษณะ คือลักษณะทางจิตวิทยาทั่วไปซึ่งวิเคราะห์การพัฒนาด้านความเจริญเติบโต ทั้งทางร่างกายจิตใจ และ การศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรกับจิตที่มีแนวโน้มเบี่ยงเบน การศึกษาสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม หรือ การกระทำผิดในระหว่าง ปี ค.ศ. 1960 -1970 นักวิชาการหลายคนได้สนใจในแง่ประเด็นของ " จิตอาชญากร (criminal mind) " เนื่องมาจากได้เกิดคดีฆาตกรรมรุนแรงอยู่มากอาทิเช่น กรณีของ Richard Speck ได้ฆาตกรรมนักเรียนพยาบาลในชิคาโก แต่ตามรายงานของจิตแพทย์ว่าเขามีความผิดปกติทางสมอง เนื่องจากการกระทบกระเทือนจากการบาดเจ็บสาหัสทางศีรษะเมื่อเป็นเด็ก หรือกรณีของ Charles Whitman ยิงปืนบนหอคอยในมหาวิทยาลัยเท็กซัสใส่ฝูงชนจนทำให้มีผู้เสียชีวิต 13 คนและบาดเจ็บ 31 คน จากการผ่าศพพิสูจน์พบว่ามึเนื้อร้ายในสมอง จึงทำให้เกิดการ

ตั้งคำถามว่าการสังหารหมู่เช่นนี้ อาจเป็นผลมาจากฆาตกรที่มีจิตใจในลักษณะพิเศษซึ่งแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ หรือไม่ (Reid, 1979 อ้างถึงใน สุรพล ศรีวงษ์, 2531) จากการศึกษาของ William Healy และ Augusta F. Bronner ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับอารมณ์ของเด็กที่กระทำผิดซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมในภายภาคหน้า ได้พบว่า ไม่น้อยกว่าร้อยละ 91 เด็กเหล่านั้นไม่เคยได้รับความสุขกายสบายใจแม้แต่ความทุกข์ยาก หรือเคยได้รับทุกข์ยากมาอย่างแสนสาหัสมาแล้ว เด็กเหล่านั้นจึงมีความก้าวร้าวสับสนอยู่เสมอเพราะแรงกระตุ้นแห่งอารมณ์ อีกประการหนึ่งการที่คนเรากระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปนั้นเป็นเพราะมีสัญชาติญาณอันรุนแรงบังคับอยู่เบื้องหลังการกระทำนั้น อันได้แก่ความต้องการ และการกระตุ้น มนุษย์เราต่างมีความต้องการด้วยกันทุกคนความต้องการเหล่านี้พอแยกได้เป็น 4 ประการคือ

1. ความต้องการต่อสิ่งแปลกใหม่ ซึ่งรวมถึงความอยากรู้อยากเห็น การผจญภัย ความกระหายที่จะได้รับความตื่นเต้นและความรู้สึกต่างๆ
2. ความต้องการที่จะได้รับความคุ้มครองให้ปลอดภัย อันมีมูลเหตุมาจากความเกรงกลัวอันตรายความหวาดกลัวและการที่ถูกทอดทิ้ง
3. ความต้องการต่อกรที่จะได้รับการตอบสนองซึ่งแสดงออกมาในเรื่องของความรักความสัมพันธ์ไมตรี ความสงสารเห็นใจ
4. ความต้องการที่จะได้การยอมรับหรือรับรอง ซึ่งแสดงออกมาในรูป ของการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อฐานะ ตำแหน่ง เกียรติยศชื่อเสียงหรือเพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม

ความต้องการทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อไม่สามารถจะได้มาด้วยวิถีทางธรรมดา เด็กก็จะพยายามทุกวิถีทางที่จะให้ได้มาซึ่งความต้องการของตนเองไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด

ทางจิตวิเคราะห์ กล่าววามมนุษย์นั้น มีสิ่งชั่วร้ายติดตัวมาแต่กำเนิดการขัดเกลาทางสังคมทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมตามแบบที่สังคมที่ต้องการ และในขณะเดียวกันแรงผลักดันในตัวมนุษย์เหล่านี้ก็เปรียบเสมือนสายน้ำที่ความต้องการทางออกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทั้งอาจเป็นแนวทางที่สังคมยอมรับ หรืออาจเป็นในทางที่ฝ่าฝืนสังคม พฤติกรรมมนุษย์ที่ถูกขัดขวางหยุดชะงักจะมีผลต่อพฤติกรรมหรือมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์ต่อไป ฟรอยด์ ได้วิเคราะห์ว่าจิตใจของมนุษย์ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนคือ อิด อีโก้ และ ซุปเปอร์อีโก้ สันดานดิบนั้นเป็นความรู้สึกของจิตใจมนุษย์ที่เป็นมาแต่เดิมนับตั้งแต่ถือกำเนิด และมีความเป็นตัวของตัวเอง หรือ อีโก้ ที่เป็นตัวคอยควบคุมการปฏิบัติการของสันดานดิบให้สอดคล้องกับกับความต้องการของสติสัมปชัญญะซึ่งเกิดจากวัฒนธรรมในสังคม แต่สันดานดิบอาจจะไม่ปฏิบัติตามวัฒนธรรมเสมอไป เพราะความขัดแย้งกัน อึดตายจึงต้องคอยกดไว้ได้จิตสำนึก ลักษณะเช่นนี้จึงทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นมาทางออกคือการดิ้นรนต่อสู้ในรูปแบบต่างๆ อย่างไรก็ตามสันดานดิบนั้นยัง

คงอยู่และรอจังหวะที่จะแสดงออกมาในรูปแบบอื่นๆอีก พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นตัวแทนของการตอบสนองของสิ่งที่เก็บกดหลายอย่าง ปมขัดแย้งที่อยู่ภายใต้จิตใจสำนึกสร้างความรู้สึกผิดวิตกกังวล ความต้องการที่จะขจัดความรู้สึกเหล่านั้นที่ตนเองมีอยู่และหวังว่าจะทำให้ตนเองกลับมาอยู่ในความรู้สึกที่ดีได้โดยวิธีการลงโทษ

สาเหตุการกระทำผิดทางสังคมวิทยา

นักสังคมวิทยามีความเห็นว่า ผู้ที่กระทำความผิดนั้นเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมผลักดันให้ประกอบกรกระทำผิด โดยอธิบายโดยใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมในสวนที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของสังคมและสถาบันสังคม รวมทั้งทฤษฎีที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อมดังต่อไปนี้

ทฤษฎีเกี่ยวกับโครงสร้างของสังคมและสถาบันสังคม

1. ทฤษฎีสภาพไร้กฎหมาย (Anomie theory) ได้แก่การที่บุคคลในสังคมยึดวิธีการกระทำผิดกฎหมาย เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์หรือเป้าหมายของตนเอง เจ้าของทฤษฎีนี้คือ Durkheim นักสังคมวิทยาได้กล่าวว่าผู้กระทำความผิดไม่ยอมรับกฎหมายและไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ในการปฏิบัติแบบเดียวกับคนในสังคมนั้น โดยทั่วไปคนเราจะมีความต้องการอยู่ 2 ชนิดคือ ความต้องการทางด้านร่างกาย และความต้องการทางด้านจิตใจ ถ้าหากไม่สามารถควบคุมจิตใจได้ก็สามารถที่จะกระทำความผิดได้ง่าย ทั้งนี้เนื่องจากความรู้สึกนึกคิดของผู้กระทำความผิดคิดว่าสภาพการดำรงชีวิตนั้นในขณะนั้นลำบากต้องดิ้นรนแข่งขันกัน ศีลธรรมกำลังเสื่อมลงการเป็นอยู่ปัจจุบันนั้นมองไม่เห็นอนาคต คนทั่วไปทำอะไรไม่ค่อยคำนึงถึงศีลธรรม รัฐบาลไม่สนใจปัญหาของคนธรรมดาทั่วไป นักสังคมวิทยาบางคนมีความคิดว่าการประกอบอาชญากรรมนั้นเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมที่ตนเองอยู่นั้นเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เช่นการขยายตัวจากเมืองเล็กเป็นเมืองใหญ่ การแออัดของประชากร ทำให้เกิดปัญหาแหล่งเสื่อมโทรมขึ้น และผู้กระทำความผิดก็มักมาจากสาเหตุทางสภาพแวดล้อมผลักดัน

2. ทฤษฎีตราบาป (Labeling theory) เมื่อบุคคลประกอบความผิดครั้งแรกสังคมเป็นผู้ตราบาปเอาไว้ว่า เป็นอาชญากร นักโทษ ซึ่ยา มือปืนรับจ้าง โสเภณี เป็นต้นซึ่งอาจทำให้บุคคลผู้นั้นพฤติกรรมเบี่ยงเบนตลอดไป

3. ทฤษฎีหลายสาเหตุ มี 2 ทฤษฎีคือ

3.1 ทฤษฎีของแมนไฮม์ (Mannheim 's theory) เป็นนักอาชญาวิทยาชาวอังกฤษได้อธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมไว้ดังนี้ คือปัจจัยทางกายภาพและปัจจัยทางสังคม ทั้ง 2 ปัจจัยนี้กระตุ้นจิตใจ หรือก่อให้เกิดแรงจูงใจทำให้เกิดการประกอบอาชญากรรม ทฤษฎีนี้เน้นความสำคัญของจิตใจ

3.2 ทฤษฎีของกิบบอนส์ (Gibbon's theory) ได้อธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมไว้ดังนี้คือ

3.2.1 สาเหตุพื้นฐาน ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางสังคม การขาดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง

3.2.2 สาเหตุแทรกซ้อน ได้แก่ เหตุบังเอิญ ประสบการณ์ ความจำเป็นเช่น เกิดอาการอยากยาเสพติดอยากได้เงินไปซื้อยาเสพติด

3.2.3 ปัจจัยหนุน ได้แก่ โอกาส สถานการณ์เอื้ออำนวย เช่น ไปหาเพื่อนที่บ้านเพื่อขอยืมเงินแต่พบว่าที่บ้านของเพื่อนไม่มีใครอยู่จึงฉวยโอกาสหยิบของมีค่าในบ้านเพื่อนไปขายเพราะคิดว่าไม่มีใครทราบเป็นต้น

3.3 ทฤษฎีของเวสต์ตันและเวลล์ (Weston and Wells' theory) กล่าวว่า บางคนก่ออาชญากรรมเพราะเพียงสาเหตุเดียว แต่บางคนและบางคนอาจมาจากหลายสาเหตุทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจิตใจเป็นสำคัญ ปัจจัยทางด้านร่างกาย - สิ่งแวดล้อม - สถานการณ์ รวมตัวกันเข้าระยะหนึ่งจะก่อให้เกิดอาชญากรรมได้ เช่น สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาแล้วหางานทำไม่ได้ ถูกไล่ออกว่าเป็นบัณฑิตตกงาน ไม่มีเงินใช้จ่าย เพื่อนฝูงหนีหน้า จึงรับจ้างขนยาเสพติด เป็นต้น

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

ฉกาจ ช่วยโต (2521) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกอบรมตามโครงการจริยธรรมสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการทดลองภาคสนามในแบบมีกลุ่มควบคุมและวัดก่อนหลังพบว่า การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยหรือรักมาก แบบใช้เหตุผลน้อยหรือมาก การมีความสามารถในการเรียนสูงต่ำ การมีความใกล้ชิดศาสนา มากหรือน้อย การมีเจตนาดีหรือไม่ดีต่อโครงการฯ ไม่ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการพัฒนาด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมหรือด้านเจตนาดีเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างเด่นชัด

เรณู ภูมิประดิษฐ์ (2524) ทำการวิจัยเปรียบเทียบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างนักเรียนที่ฝึ กสมาธิและไม่ได้ฝึ กสมาธิ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดทองธรรม จังหวัดสมุทรปราการพบว่านักเรียนที่ฝึ กสมาธิให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ และความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฝึ กสมาธิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เดช วิโย (2522) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการคิดให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กนักเรียนประถมศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันในกลุ่มเด็กนักเรียนจำนวน 180 คน พบว่าการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกันในกลุ่มเด็กนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงสุดและเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ทิพย์สุดา นิลสินธพ (2522) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยก่อนเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ศึกษาในกลุ่มเด็กอายุระหว่าง 4 - 6 ปีจำนวน 90 คนพบว่าเด็กก่อนวัยเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจะมีระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษและแบบปล่อยปละละเลย

เสริมเกียรติ พรหมผุย (2522) ได้ทำการวิจัยอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อคุณธรรมแห่งพลเมืองดีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดร้อยเอ็ด ได้พบว่ากลุ่มตัวอย่าง 400 คนนั้นมีผลการอบรมเลี้ยงดูแบบการให้ความรักมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี และพบว่าการที่บุคคลจะมีคุณธรรมแห่งพลเมืองดีในแต่ละด้านสูงหรือต่ำนั้นก็ยังมีองค์ประกอบอื่น เช่น เพศ อาชีพของพ่อแม่ และระดับการศึกษาของพ่อแม่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

อุบลรัตน์ โพธิโกสม (2522) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ในเด็กกรุงเทพมหานครและเด็กต่างจังหวัดจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ และภาคกลางซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 872 คนพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความซื่อสัตย์ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความซื่อสัตย์

อรุณ วรรณดวง (2523) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการฝึกอบรมมนัสัยของนักเรียนที่อยู่กับครอบครัว กับ เด็กนักเรียนที่อยู่สถานสงเคราะห์ทำการวิจัยแบบสนาม มีกลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วยครู 35 คน บิดามารดาหรือผู้ปกครองเด็ก 150 คนและนักเรียน 150 คน โดยนักเรียนจะคัดเลือกมาจากสถานสงเคราะห์ต่างๆ 2 แห่ง และโรงเรียนเทศบาลในสังกัดกรุงเทพมหานคร 5 แห่ง พบว่าในครอบครัวปกติที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นผู้เลี้ยงดูเด็กมีวิธีการฝึกอบรมเด็กที่มีปัญหาเด็กไม่มีปัญหานั้นไม่แตกต่างกัน และเด็กที่มีปัญหาที่อยู่กับครอบครัวกับเด็กที่มีปัญหาที่เคยอยู่กับครอบครัว แต่ภายหลังถูกส่งไปอยู่สถานสงเคราะห์ได้รับการฝึกอบรมศีลธรรมไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ด้าน สังคม สุขนิสัย ด้านความเป็นอิสระ และด้านสัมฤทธิผลที่เด็กได้รับการอบรมที่แตกต่างกัน

เรณู เข้าวเกษม (2508) สรุปผลการวิจัยเรื่อง สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดทาง อาญาพบว่าทางด้านเกี่ยวกับฐานะ เศรษฐกิจ และสังคมว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของเด็กส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจน ตัวเด็กไม่ได้ประกอบอาชีพ บิดามารดามีอาชีพรับจ้างมีรายได้น้อย

โกศล เขียมรักษา (2524) ได้ทำการศึกษา มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของผู้ต้องโทษคดีข่มขืนในเรือนจำคลองเปรม พบว่า ความประพฤติทั่วไปของผู้ต้องโทษส่วนมากการศึกษาน้อย ชอบเที่ยวเตร่หาความสำราญทางเพศ ชอบดื่มสุรา สูบบุหรี่ เติบโตมาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ทางด้านจิตใจผู้ต้องโทษส่วนมากมีสภาพจิตใจและอารมณ์ไม่ปกติ ลักษณะของผู้กระทำผิดมักจะเป็นคนใจร้อน ง่ายโกรธแล้วระงับอารมณ์ โมโหจนเฉียว อารมณ์ไม่คงที่ สภาพครอบครัวส่วนมากผู้ต้องโทษไม่ได้รับความอบอุ่นทางครอบครัว บิดามารดามักทะเลาะวิวาทกันเสมอและบุคคลภายในครอบครัวยังขาดความสัมพันธ์กันอีกด้วย ได้รับการเลี้ยงดูอย่างปล่อยปละละเลยเมื่อบิดามารดามีอารมณ์โกรธมักจะแสดงออกต่อผู้ต้องโทษอย่างรุนแรงและไม่ยอมฟังความคิดเห็นของผู้ต้องโทษ การคบเพื่อนจะเลือกเพื่อนที่มีลักษณะอุปนิสัยคล้ายตนและมีนิสัยชอบทำร้ายร่างกายผู้อื่นเมื่อมีปัญหาจะเลือกเพื่อนเป็นผู้แก้ปัญหา

อัมพร โธตระกูลและคณะ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยชักจูงให้ประกอบความผิดทางเพศโดยการข่มขืนของผู้ต้องขังชายสรุปผลได้ว่า ผู้ที่ข่มขืนส่วนใหญ่เป็นโสด อยู่ในวัยหนุ่ม การศึกษาชั้น ป.4 อาชีพรับจ้างมีรายได้ต่ำ ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ย่ำแย่และมักติดกับมารดามากกว่าบิดา พบว่าส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดครั้งแรกและทำคนเดียวมากกว่าเป็นกลุ่ม การข่มขืนเกิดจากแรงกระตุ้นคือความโกรธที่มีต่อสตรี โดยมีสาเหตุเสริมคือดื่มสุราและการยั่วยวน พบว่าผู้ต้องขังมีปัญหาทางสุขภาพจิตถึงร้อยละ 50

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2527) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยบางประการของเยาวชนที่กระทำผิด ศึกษาในกลุ่มเยาวชนอายุระหว่าง 14-18 ปีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางกรุงเทพฯ เฉพาะคดีลักทรัพย์ โดยมีกลุ่มนักเรียนชั้นม.3,4,5,6 อายุระหว่าง 14 - 18 ปีเป็นกลุ่มเปรียบเทียบพบว่าปัจจัยทางสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดและปัจจัยทางครอบครัวได้ บิดามารดาหย่าร้าง แยกกันอยู่ หรือเสียชีวิต รายได้ของครอบครัว จำนวนของพี่น้อง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

สุรพล ศรีวงศ์ (2531) ได้ทำการวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ โดยศึกษาในเรือนจำกลางบางขวางและเรือนจำกลางคลองเปรมมีกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 253 คน สรุปผลได้ว่าผู้ต้องขังที่มีรายได้ต่ำ หรือมีญาติสนิทเคยติดคุก กระทำผิดซ้ำและหม่ามากกว่าผู้ต้องขังที่มีรายได้สูง และผู้ต้องขังที่ไม่เคยมีญาติสนิทเคยติดคุก ผู้ต้องขังที่เสพยาเสพติด

หรืออ่านหนังสือลามกหลังกระทำความผิดมีความรู้สึกสนใจที่ทำให้หญิงเสียหาย ผู้ต้องขังที่มี การศึกษาดำ หรือเล่นการพนัน หรือบุคคลในละแวกบ้านมีการทะเลาะกันเป็นประจำส่วนใหญ่ กระทำผิดโดยใช้อาวุธ ผู้ต้องขังที่ดื่มสุราส่วนใหญ่มักกระทำความผิดคนเดียวในขณะที่ผู้ต้องขังที่ ไม่ดื่มสุรามักร่วมกับผู้อื่นกระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดครั้งแรกโดยในจำนวนนี้ไม่เคย กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

การวิจัยของต่างประเทศ

Rada (1975) ได้ศึกษาใน กลุ่มผู้กระทำผิดข่มขืนกระทำชำเราและการติดสุราเรื้อรัง (alcoholism) พบว่ามีการดื่มสุราอย่างหนักขณะกระทำความผิดถึงร้อยละ 78 ส่วนใหญ่จะมี ครอบครัวแล้ว เศรษฐฐานะอยู่ระดับต่ำ มีอายุโดยเฉลี่ย 26.7 ปีพวกนี้จะได้รับการศึกษาน้อย

Groth, Burgess and Holmstrom (1977) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องชนิดของการข่มขืน กระทำชำเราอันประกอบด้วย การแสดงอำนาจ ความโกรธและความต้องการทางเพศ โดยการ ศึกษาทั้งในกลุ่มของผู้กระทำผิดและผู้เสียหายเกี่ยวกับว่าเกิดเหตุการณ์อย่างไรกับระหว่างการ ข่มขืนที่มีแนวโน้มว่าจะเป็นการข่มขืนประเภทใดใน 3 ประเภท พบว่าการข่มขืนกระทำชำเราเป็น การกระทำเพื่อระบายความโกรธ หรือเพื่อแสดงอำนาจมากกว่าความต้องการที่จะแสดงการ ระบายความต้องการทางเพศ โดยจริงๆ แล้วการข่มขืนกระทำชำเรานั้นเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ ระบายความโกรธและแสดงความมีอำนาจของตน

Michael และ Zumpe (1983) ทำการศึกษาเรื่องความรุนแรงทางเพศในสหรัฐอเมริกา กับบทบาทของฤดูกาล จากผลการวิจัยพบว่าคดีข่มขืน 50,000 คดีใน 16 พื้นที่แตกต่างกันไปนั้น 14 แห่งมีความจังหวัดของการเกิดคดีข่มขืนกระทำชำเราสูงสุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในช่วง ฤดูร้อนในช่วงเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมและเป็นการข่มขืนกระทำชำเราที่ประกอบด้วยพฤติกรรม ที่ก้าวร้าวรุนแรงส่วนในช่วงฤดูหนาวนั้นจะพบคดีลักษณะโหมยก

Ressler ,Burgess และ Douglas (1983) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้จากการ สัมภาษณ์และจากประวัติทางอาชญากรรมของผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราและข่มขืน กระทำชำเราและฆ่าเหยื่อ 12 รายในเวลากว่า 4 ปีโดยผู้กระทำผิดเป็นชายวัยรุ่นขณะที่การวิจัยมี อายุ 24 ปีข่มขืนกระทำชำเราครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปีโดยข่มขืนกระทำชำเราหญิงหม้ายวัย 25 ปี ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของตนโดยการกระทำผิดครั้งนี้เกิดจากการที่เขาสะดุ้งตื่นเพราะจินตนาการถึงผู้ เสียหายนับว่าเป็นครั้งเดียวที่ไม่จัดว่าได้กระทำความผิดขณะที่มีความผิดปกติทางจิตและอยู่ในขณะ ควบคุมพบว่าพฤติกรรมอาชญากรรมของผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงใน 2 วิธีทางหลักคือรุนแรงมาก ขึ้นจากแค่ข่มขืนกระทำชำเรากลับกลายเป็นข่มขืนและฆ่า และการกระทำความผิดเพิ่มถี่มากขึ้น

Quinsey ,Chaplin และ Upflod (1984) ทำการวิจัยเรื่องการกระตุ้นทางเพศแบบปกติและแบบSadomasochitic ศึกษาใน 3 กลุ่มคือกลุ่มที่ข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มผู้กระทำผิดคดีอื่นและกลุ่มคนปกติที่มาจากเศรษฐฐานะต่ำ โดยจัดให้ทั้ง 3 กลุ่มฟังเสียงจากเทปบันทึกเสียงของการร่วมเพศทั้งหญิงกับชายและชายกับชาย ขณะที่ฟังเสียงเหล่านั้นก็มีการวัดการแข็งตัวของอวัยวะเพศของทั้ง 3 กลุ่มและพบว่าในกลุ่มที่ข่มขืนกระทำชำเรานั้นจะเกิดการแข็งตัวได้เร็วเมื่อได้ฟังเสียงการร่วมเพศที่เป็นการข่มขืนกระทำชำเรา กับการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิง แต่ไม่เกิดการแข็งตัวในเหตุการณ์เดียวกันที่เหยื่อเป็นเพศชาย กับการร่วมเพศแบบปกติ

Lunde (1990) ทำการศึกษาเรื่องอาชญากรรมที่ปัญญาอ่อนในเดนมาร์กในปีค.ศ. 1984 พบว่าการตัดสินใจลงโทษของแต่ละปีลดลงแต่พวกที่กระทำผิดครั้งแรกยังคงมีอยู่พบว่กลุ่มที่ใช้ความรุนแรงและกระทำผิดเกี่ยวกับเพศมีจำนวนมากขึ้นถึงร้อยละ 87.3 และสามารถให้ระดับสติปัญญาที่ต่ำ การหย่าร้างของบิดามารดา เศรษฐฐานะต่ำ และบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม เป็นตัวทำนายได้

Katz (1990) วิจัยเรื่องการปรับตัวทางจิตสังคมของวัยรุ่นที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก โดยมีกลุ่มเปรียบเทียบเป็นผู้กระทำผิดคดีอื่นๆ และ วัยรุ่นปกติพบว่กลุ่มที่กระทำผิดทางเพศต่อเด็กขาดทักษะการเข้าสังคมและการรับรู้เรื่องภายนอกน้อยและแยกตัวจากสังคมซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก

Katz (1988) ทำการวิเคราะห์ทฤษฎีในการป้องกันตนเองระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ความละเอียดกับความรู้สึกผิดของผู้กระทำชำเราเด็ก ผู้ข่มขืนกระทำชำเรา และคนปกติ พบว่มีความแตกต่างกันของระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของทั้ง 3 กลุ่มแต่ความละเอียดกับความรู้สึกผิดไม่แตกต่างกัน

Kelley (1992) ทำการศึกษาเรื่องความเมตตาและระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศโดยมีกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำผิดอายุระหว่าง 12 - 18 ปีเปรียบเทียบกับวัยรุ่นปกติที่เป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาลกลุ่มวัยรุ่นผู้กระทำผิดนั้นมีระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมชั้น 3 และชั้น 4 มากกว่าวัยรุ่นปกติที่ป่วยในโรงพยาบาล

Moore (1987) ศึกษาขั้นของการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติต่อต้านสังคมของวัยรุ่นที่อยู่ในแต่ละสถานที่คือวัยรุ่นในสถานพินิจ วัยรุ่นในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าโดยคัดมาจากผู้กระทำผิดและวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนและอยู่กับครอบครัวของตนเอง สรุปผลออกมาว่าวัยรุ่นที่อยู่ในสถานพินิจนั้นเป็นกลุ่มเดียว ที่มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ระดับกฎเกณฑ์สังคม

(conventional Level) ในชั้นที่ 3 ขณะที่อีกสองกลุ่มมีการเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคม (preconventional Level) และกลุ่มที่อยู่ในสถานพินิจมีเจตคติต่อต้านสังคมสูงกว่าอีกสองกลุ่ม

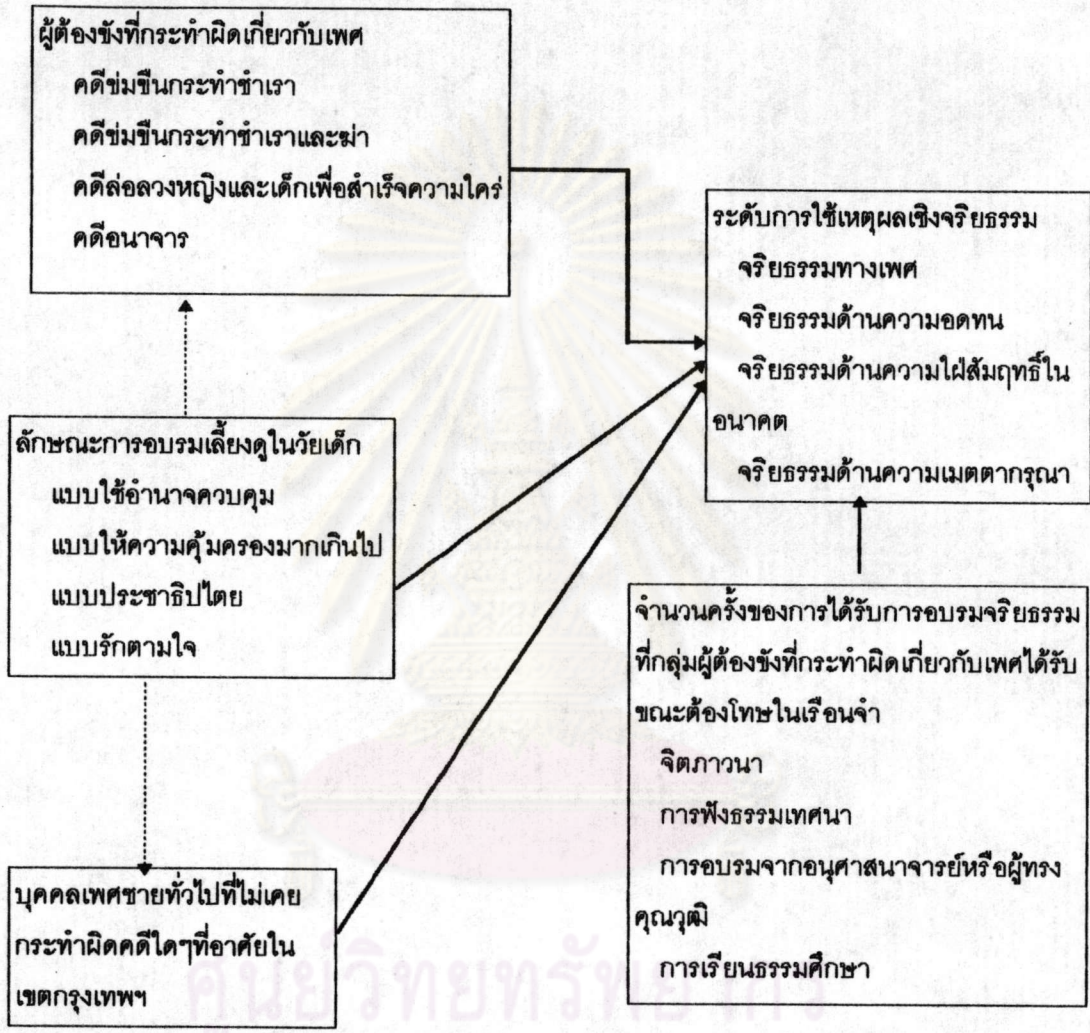
Rondenet - White (1992) ศึกษาในเรื่องของปฏิกิริยาทางเพศกับความผูกพันที่มีต่อผู้เลี้ยงดูในวัยเด็กและความเมตตาพบว่าผู้กระทำผิดวัยหนุ่มนั้นความล้มเหลวของการพัฒนาในเรื่องของความเมตตา เพราะว่าวิกฤติที่เกิดจากความรักความผูกพันของเขากับผู้เลี้ยงดูเขา รวมทั้งความรุนแรงที่ผู้เลี้ยงดูกระทำต่อเขาทั้งทางจิตใจและร่างกายมีผลทำให้เด็กขาดความรักความเมตตาได้อีกทั้งกลายเป็นคนหุนหันพลันแล่น

Olsen - Rando (1993) ศึกษาสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่กับเด็กกับเจตคติก้าวร้าวทางเพศและพฤติกรรมข่มขืนของผู้ชายในวิทยาลัยพบว่าสัมพันธ์ภาพของเด็กกับพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับการมีเจตคติและพฤติกรรมรุนแรงต่อผู้หญิงในด้านสัมพันธ์ภาพของเด็กกับแม่นั้นจะมีความสัมพันธ์กับบทบาททางเพศของตัวเอง

Conger และคณะ (1984) ศึกษาการรับรู้ของของเด็ก ค่านิยมการอบรมเลี้ยงดูและอารมณ์เป็นทุกข์ ซึ่งเป็นตัวกลางระหว่างสภาพแวดล้อมที่เคร่งเครียด และพฤติกรรมของมารดา โดยศึกษาใน 3 ส่วนของสภาพของครอบครัวคือภาวะทางจิตใจของมารดามีอารมณ์เศร้า ค่านิยมการอบรมเลี้ยงดูแบบอำนาจนิยม (authoritarian) และการรับรู้ทางลบของเด็กซึ่งอาจเป็นตัวกลางระหว่างความสัมพันธ์ 3 มิติของลักษณะที่เป็นจริงของครอบครัว ความคิดรวบยอดเช่น สภาพแวดล้อมของครอบครัวที่เคร่งเครียดและอารมณ์ความรู้สึกพฤติกรรมของมารดา ซึ่งทั้งความเครียดที่เรื้อรัง และตัวแปรทางด้านจิตใจเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อกับอารมณ์และพฤติกรรมของมารดาทั้งทางบวกและทางลบ

Smeta, Kelly และ Twentyman (1984) ได้ทำการศึกษาความคิดรวบยอดทางจริยธรรมและการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมของเด็กกับการกระทำทารุณต่อเด็ก การทอดทิ้งเด็กและการให้การดูแลที่ดีแก่เด็กพบว่า การดูแลเด็กแบบไม่ถูกต้องเช่นการกระทำทารุณต่อเด็ก การทอดทิ้งเด็ก มีผลต่อการพัฒนาการด้านสังคมของเด็ก

กรอบความคิดในการวิจัย

ศูนย์วิจัยทัณฑ์โทษ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย